

7032 km

Aline Verstraten

Ann Cael

Arjan Vanmeenen

Baran Caginli

Benoit Villain

Bram Verstraeten

Charlie De Voet

Collectie S.M.A.K.
(selectie)

Crmnsrg

Elke Van Der Kelen

Gauthier Corteville

Gert De Clercq

Intvis

Jo De Smedt

Kasper Claes en

Casper Engels

Kristel Van Ballaer

Lisette De Greeuw

Maarten Inghels

Manu Engelen

Marquis Hill

Martijn Petrus

Mooni Van Tichel

MOZ FLOKS

Nasheet Waits

Nel Bonte

Olivia de Hasque

Oscar van der Put

Pamela Tulizo

Rumiko Hagiwara

Shanglie Zhou

Steven Baelen

Sven Boel

Thierry Mortier

Tom Bogaert

William Ploegaert

& Lens°Ass
architecten

Yannick

Ganseman

HET VOORSTEL #3

Ongebreidelde fantasie

Chiel Vandenbergh, directeur cultuurcentrum De Steiger
Griet Vanryckegem, schepen van cultuur Stad Menen

Na 2018 en 2021 brengt Het Voorstel ook in 2024 een kruitvat barstensvol creativiteit naar Menen.

De memorabele eerste twee edities (een duikboottoeren! een immer openstaande slagboom! een permanente dansvloer! een kaartenhuis van staal ! een ode aan de oprit!) bleven lang nazinderen. Ook nu selecteerde een jury met als enige criterium: de kwaliteit van het voorstel op zich. En dus niet op haalbaarheid, want ook een idee dat niet realiseerbaar is, maakt steeds kans. De selectie gebeurde ook helemaal niet op basis van CV of pakweg instagram-waardigheid.

In deze publicatie ontdek je alle 32 geselecteerde voorstellen.

16 werden ook effectief, in samenwerking met het fantastische technische team van CC De Steiger, uitgevoerd.

16 anderen worden als idee op zich gepresenteerd, op een 25 meter lange wandplank in de tentoonstellingsruimte.

De vernieuwde tentoonstellingszaal van het cultuurcentrum en het stadsmuseum zijn zo opnieuw een tjokvolle ode aan de creatieve vonk.

Tussen die twee locaties in vind je een aantal tot de verbeelding sprekende nieuwe, monumentale werken in de openbare ruimte

Op het Leie-eiland, op enkele stappen van de Frans-Belgische grens, ontdek je de creatieve droom van een 18-jarige Menenaar.

Het Voorstel opende op 25 oktober met onder meer een dansperformance van Mooni Van Tichel (zie pagina XX).

Op 23 november was er een nocturne met tal van artistieke performances en jazzconcerten van Joëlle Léandre en Robin Verheyen Trio.

Het Voorstel is dus veel meer dan alleen een tentoonstelling.

Het is een feest van de verbeelding, een ode aan die artistieke vonk, aan ongebreidelde fantasie.

1. Zonder ideeën geen kunst. Ideeën zijn soms wispelturig én haaks en passen niet altijd in het 'format' van de 'officiële' circuits of zijn a priori te weinig vatbaar en/of commercieel voor kunstorganisaties én galleries.

Ideeën worden voorstellen via project-denken die al dan niet 'passeren' bij commissies/ jury's die de mogelijkheid en de middelen tot uitvoering in handen houden.

De korte keten ideeën - voorstellen - projecten houdt het leven 'aan de gang en de praat', zelfs als de realisatie ervan in de koelkast wordt gezet. Zonder voorstellen naar de toekomst toe, leven we verder in een staat van stagnatie mét conservatisme tot gevolg.

2. Ideeën zijn de emanatie van vrijheid en zonder vrijheid bindt de artistieke praktijk zich vast aan waardevrije, 'goede' smaak en routines in de perceptie van wat mooi, goed, minder goed, banaal of overbodig is.

Een biënnale die zich focust op ideeën en voorstellen, is op zich al in de meer en meer op veiligheid inspelende 'kunstwereld' een uitzonderlijk statement van formaat zonder vooraf opgelegd format.

Vertrekken vanuit een 'open oproep' en niet vanuit de selectieve autoriteit van de zogenaamde professionele selectie-smaak van een 'curator', is een zinvolle omweg om de artistieke vrijheid te vieren én publiek te tonen van ongeremde, niet aan belangen gelinkte creatie.

3. De anonimiteit van auteurschap vooropstellen via een driekoppige 'commissie' bij het uitkiezen van welke ideeën -uit de meer dan 70 - worden uitgevoerd - binnen de context van een tentoonstelling - biedt de garantie van een keuze op basis van inhoud en niet op naam(bekendheid).

4. De Biënnale is een heerlijk horizontale samen-werking tussen care-takers en kunstenaars op het vlak van inhoud én techniek – de werken die worden gepresenteerd zijn bovendien merendeels ter plekke geproduceerd en niet zelden efemeer van karakter.

5. De context van deze biënnale wordt kunst-kritisch en dito perceptueel-gevoelig versterkt met de keuze van telkens 1 kunstwerk per kunstenaar uit de rijke collectie van S.M.A.K. Gent. Kunstwerken van collectief belang die in gefotografeerde vorm in de tentoonstelling aanwezig, kunnen 'worden' gezien als een inspirerende humuslaag in het particuliere proces van artistieke productie van de deelnemende kunstenaars.

6. Vijf intens be- en verwekte identieke 'wooden boxes' (70x70x100) van 5 zeer divers denkend-werkende internationale kunstenaars worden in de lokalen van de Biënnale verspreid als (mobiele) interventies die het kunstbegrip helpen te verwijden tot een bredere 'nadenkendheid' over kunst in het altijd (ver)durende spanningsveld met de ons omringende cultuur en dé grote nerveus-bibberende wereld.

Kunst is nooit 'af'; dankzij het tonen van het proces van creatie en het realiseren van dit verlangen, maakt dat een biënnale als deze verankerd in ideeën en voorstellen een relevant verschil blijft maken.

Marie-Sophie Beinke (7032 km-collective)
Border(s), 2024
 Digital print on PVC, galvanized steel,
 recycled plastic,
 concrete 350 x 200 x 76,7 cm

7032 km- collective

Marie-Sophie Beinke & Amrit Karki

Menen as a city at the border with Belgium and France evoked *7032 km-collective* (Marie-Sophie Beinke & Amrit Karki) to jointly put associations with the term border(s) into focus. The collective exhibit two interrelated works: 'Absolute', a video of an installation by Amrit Karki (2020) and 'Border(s)', a spatial installation by Marie-Sophie Beinke (2024). Both works make reference to the geographical position of Menen, and enter in a dialogue with one another. 'Absolute', the video work of Karki, documents the slow melting of bricks made from ice in a brick wall. 'Border(s)' is an installation in the public space of Beinke: a construction fence displaying French, Dutch, English and German translations of words relating to border(s), both philosophically, politically and geographically.

Absolute (2020)
 Border(s) (2024)

Amrit Karki (7032 km – collective)
Absolute, 2020 Video of installation
 Stone, cement and ice
 00:05:00 hours Filmed in Pokhara (NP)
 by Amrit Karki With the assistance of
 Jabindra Gurung

In augustus 2023 zijn mijn vriend en ik verhuisd. Het was geen grote verplaatsing; we moesten slechts 600 meter stappen. Vanwege deze kleine afstand leek het me destijds een leuk idee om onze huidige burens, nieuwe burens, familie en vrienden samen te brengen in één lange ketting, om zo onze spullen langs deze weg door te geven van onze oude woning naar de nieuwe. Het afscheid zou verweven worden met een nieuw begin, zoals een overgangsritueel. Helaas vond ik meteen veel redenen om dit plan niet uit te voeren: algemene terughoudendheid om dit ongewone idee aan zoveel mensen voor te stellen, de bezorgdheid over de goede aankomst van onze spullen, de angst dat we niet genoeg mensen samen zouden krijgen, enzovoorts. Het idee werd dus al snel opgeborgen.

Vlak voor de verhuisdatum kwam het echter terug bovendrijven, toen mijn vriend en ik tijdens onze dagelijkse wandeling een groep reeën dwars over onze route door de velden zagen passeren. Ze trokken zich weinig aan van kleine obstakels zoals prikkeldraad en grachten en volgden hun eigen kortste weg. Hierin zag ik de oplossing. Ik haalde Google Maps boven om te kijken hoe ver onze huidige woonplaats zich in vogelvlucht bevond van de nieuwe, en jawel, slechts 250 meter. Indien onze spullen, net zoals de reeën, geen rekening zouden houden met barrières zoals enkele heggen en andermans tuinen, zouden we veel minder mensen moeten inschakelen. Op de satellietfoto's was te zien dat ons hele hebben en houden op die manier zelfs door iemands huis zou moeten passeren, maar de gedachte dat onze spullen zo heel kort deel zouden zijn van een compleet vreemd interieur, maakte me enkel enthousiaster.

Helaas tikte de tijd snel weg en werden de mentale obstakels gestaag groter. Uiteindelijk hebben we het idee dan toch niet uitgevoerd, maar net hierdoor ben ik het des te meer blijven koesteren.

Mijn idee is om mijn stad te leren kennen met inzichten vanuit alle bevolkingslagen en leeftijden. Dan pas kan ik een 360° 3D beeld maken van Menen, mijn huidige thuisbasis. Ik zie het als een interactie naar mijn stad en haar bewoners. Maar dan vooral naar hun verbeelding en verlangen die ze alle vrijheid geven terwijl ze door de stad wandelen. De vraag naar mijn medestadsgenoten is: Mens leer mij wandelend mijn stad en inwoners kennen.

In mijn verbeelding zie ik: De voetafdrukken van een kleuter die de weg van huis naar school aflegt (toertjes draaiend rond de verlichtingspaal en wat verder huppelen op één been om bijna aan de schoolpoort over het deksel van de watermaatschappij te springen). Als die echt in het straatbeeld aanwezig zijn voel ik het verlangen en de wil die te volgen met de kracht, de positiviteit van een niet te stoppen kind. Ik hoor het speels gelach en voel de vrijheid van het nog niet moeten zijn.

Ik zie een fotoalbum waarin een persoon geïnteresseerd in architectuur de voor hem waardevolle details vast-

legt gedurende zijn tocht. En waarmee ik mijn eigen woonst creëer. Ik zie iemand op leeftijd die herinneringen ophaalt aan de plaatsen waar men liefdevolle mensen heeft ontmoet, en zo vorm ik mijn liefdespad. Geschilderd doorheen de jaren. Waar wandelen psychisch kwetsbaren? Hoe voelen zij de stad aan, waar houden ze halt, naar waar vluchten ze? Dit kan mijn helende tocht worden op moeilijkere dagen. Met stemmen in mijn hoofd mogen ze mij leiden.

De slenterende jongere, zijn weg, vatten in muziek, ritme en beweging doorheen de stad. De plattegrond van Menen komt tot leven en houdt mij in zijn greep. Elke wandeling, elke weg brengt mij dicht bij het werkelijke gezicht van mijn stad. En daarna zou ik voor mij mijn stad in een poëtisch lofdicht willen gieten. In de hoop een begripsvolle Menenaar te worden.

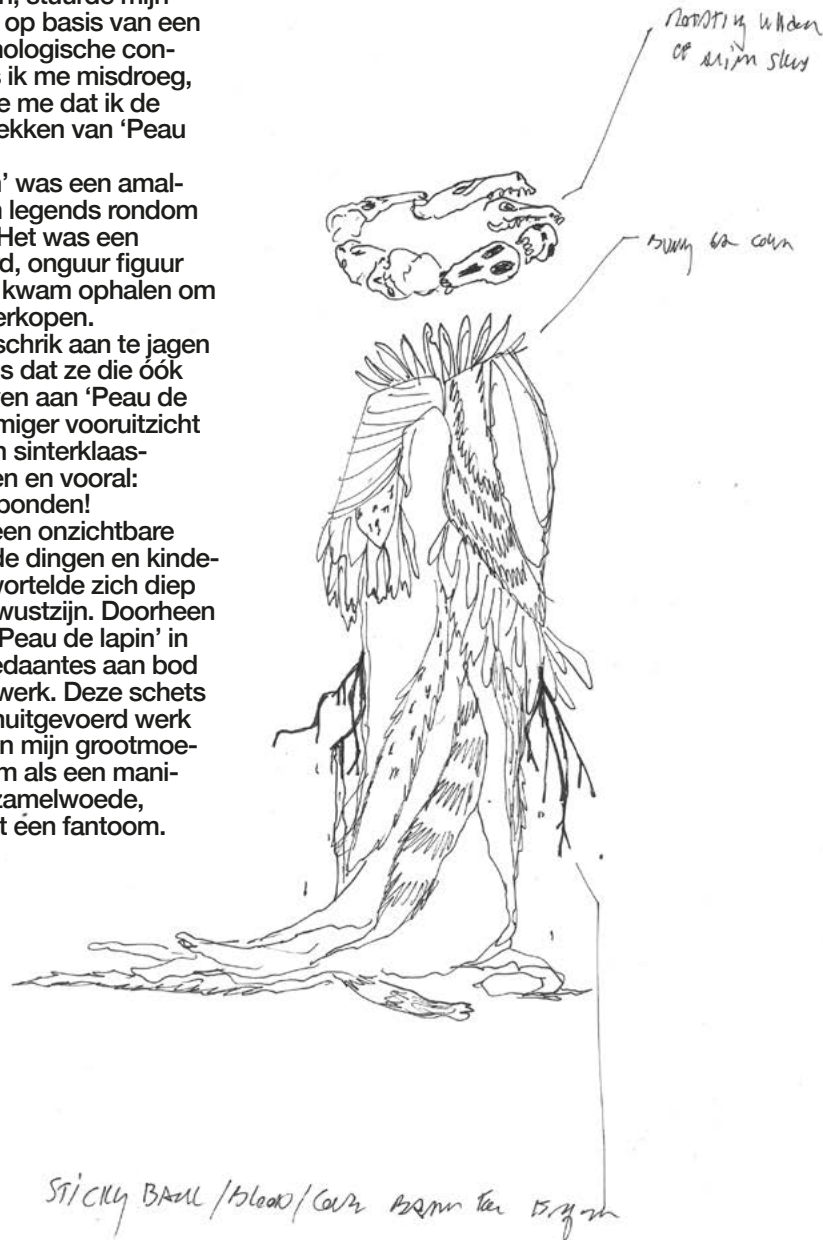
Arjan Vanmeenen Conceptschets

Of het nu gaat om zwarte piet, de duivel of big brother: alziende boemannen worden al eeuwen ingezet om zelfregulatie en 'goed gedrag' te stimuleren. Ook mijn grootmoeder zaliger, een lieve vrouw die niet hield van straffen, stuurde mijn gedrag liever bij op basis van een dergelijke psychologische constructie. Telkens ik me misdroeg, waarschuwde ze me dat ik de aandacht zou trekken van 'Peau de lapin'.

'Peau de lapin' was een amalgaam van urban legends rondom 'de vellenman'. Het was een gemarginaliseerd, onguur figuur die dode dieren kwam ophalen om hun huiden te verkopen.

Om kinderen schrik aan te jagen zei men wel eens dat ze die ook zouden meegeven aan 'Peau de lapin'. Een grimmiger vooruitzicht dan pakweg een sinterklaas-cadeautje missen en vooral: niet seizoensgebonden!

Het idee van een onzichtbare boeman die dode dingen en kinderen verzamelt, wortelde zich diep in mijn onderbewustzijn. Doorheen de jaren kwam 'Peau de lapin' in verschillende gedaantes aan bod in mijn artistiek werk. Deze schets kwam uit een onuitgevoerd werk rond het huis van mijn grootmoeder, en toont hem als een manifestatie van verzamelwoede, ontmenselijkt tot één fantoom.

Baran Caginli

Monument proposal

The monument is inflatable with a foot pump by the viewers, who want to see it erected or can be left deflated as a political action.

The material of the sculpture on the pedestal will be airtight fabric as it will be inflatable. This sculpture is just symbolic human figure with horse and undefinable because raw material color. In this way, the monument will allow a critique of a similar histories and 'heroes', not a single country or geography.

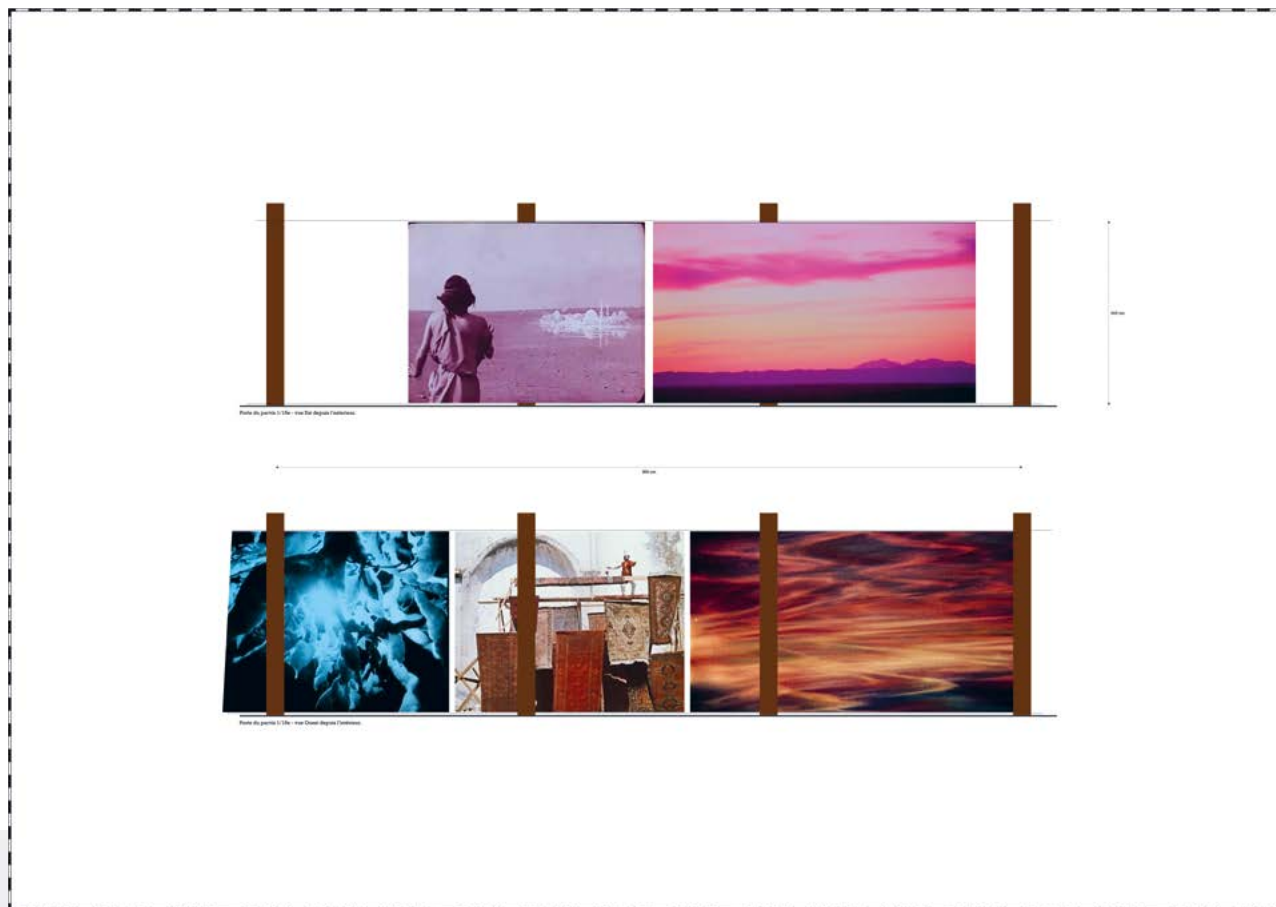
Benoit Villain

Le Nouveau T

Projet d'installation, technique mixte

Le projet 'Le Nouveau T' examine la manière dont la représentation d'un paysage ou d'une géographie peut-être le véhicule de différentes conceptions du monde. Ce projet associe des images provenant de l'histoire du cinéma avec les écrits de Cosmas Indicopleustes – voyageur grec du Ve siècle qui rédigea une description du monde à partir de ses voyages et de son interprétation de la Bible. Dans ses écrits, Cosmas établit une analogie entre la forme générale de la terre et la forme du tabernacle de Moïse, premier temple du peuple juif. Mais, la forme générale de la terre telle que la décrit Cosmas, ouvre aujourd'hui d'autres interprétations et d'autres imaginaires et peut alors évoquer la forme d'un studio de cinéma primitif, renvoyant aux premiers studios de tournage de l'histoire du cinéma construit par Georges Méliès ou Thomas Edison.

Le projet 'Le nouveau T' est donc conçu comme un espace de représentation du monde, à travers l'invention du cinéma où les images de films sont la métaphore de l'univers construit par Cosmas dans sa description du monde.

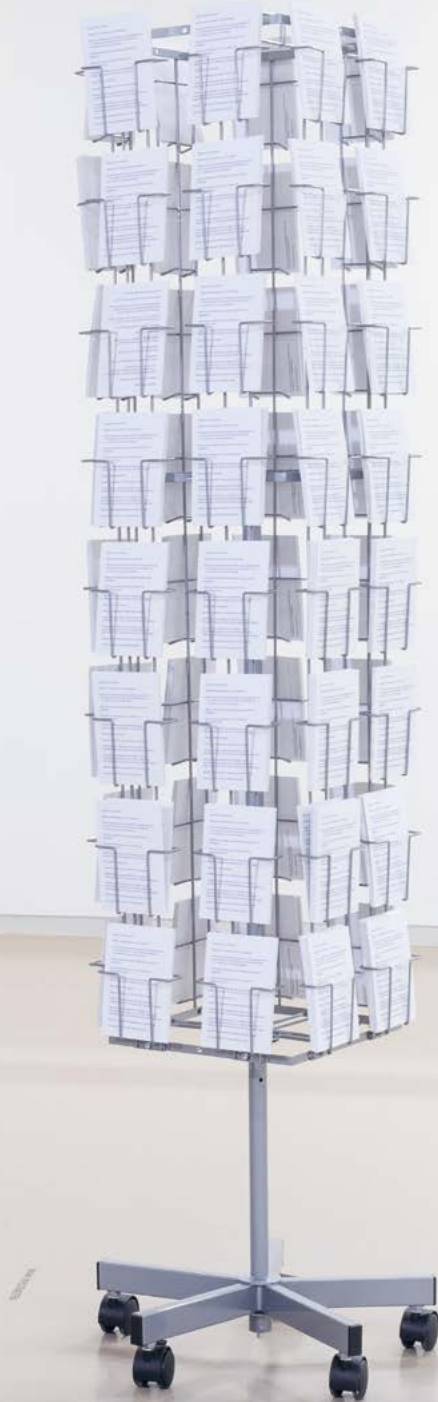

Le nouveau T (détail).
Prototype of an element
for a future installation.

LISTE DES IMAGES

Aguirre, der Zorn Gottes, Werner Herzog, 1972
Andrei Rublev, Andreï Tarkovski, 1969
Aranyer Din Ratri, Satyajit Ray, 1970
Ashani Sanket, Satyajit Ray, 1973
L'Atlantide, Georg Wilhelm Pabst, 1932
L'Avventura, Michelangelo Antonioni, 1960
Barsaat Raj Kapoor, Raj Kapoor, 1949
Barry Lyndon, Stanley Kubrick, 1975
Blood Simple, Joel et Ethan Coen, 1985
Blow Up, Michelangelo Antonioni, 1966
Cerro Torre: Schrei aus Stein, Werner Herzog, 1991
Der heilige Berg, Arnold Fanck, 1926
Dersou Ouzula, Akira Kurosawa, 1975
Duel in th Sun, King Vidor, 1946
The Draughtsman's Contract, Peter Greenaway, 1982
Easy Rider, Dennis Hopper, 1969
Eruption de la montagne Pelée, Georges Méliès, 1902
L'espoir, André Malraux, 1940
Fitzcarraldo, Werner Herzog, 1982
Genroku chushingura, Kenji Mizoguchi, 1941/1942
Higanbana, Yasujiro Ozu, 1953
Il deserto rosso, Michelangelo Antonioni, 1964
Il deserto dei Tartari, Valerio Zurlini, 1976
Il Prato, Paolo et Vittorio Taviani, 1979
Journey to the Far Side of the Sun, Robert Parrish, 1969
Jungfrunkallan, Igmarr Bergman, 1960
Jurassic Park, Steven Spielberg, 1993

La terra trema: Episodio del mare, Luchino Visconti, 1948
Mogambo, John Ford, 1953
Ramona, Edwin Garewe, 1928
Ran, Akira Kurosawa, 1985
Sanshō dayū, Kenji Mizoguchi, 1954
She Wore a Yellow Ribbon, John Ford, 1949
The Searchers, John Ford, 1956
Stalker, Andreï Tarkovski, 1979
Stromboli, Roberto Rossellini, 1950
Solaris, Andreï Tarkovski, 1972
Squaw Man, Oscar Apfel et Cecil B. DeMille, 1914
Sunrise: A Song of Two Humans, Friedrich Wilhelm Murray, 1927
Takté siah, Samira Makhmalbaf, 2000
Le Tempestaire, Jean Epstein, 1947
The Bible: In the Beginning, John Huston, 1966
The Truman Show, Peter Weir, 1998
The Ten Commandments, Cecil B. DeMille, 1956
To Vlemma tou Odyssea, Theo Angelopoulos, 1995
Tsvet granata, Sergei Paradjanov, 1969
The Wings, William A. Wellman, 1927
Ulysses, Mario Camerini, 1954
Vertigo, Alfred Hitchcock, 1958
Zabriskie Point, Michelangelo Antonioni, 1970
2001: A Space Odyssey, Stanley Kubrick, 1968
Paramount Picture
Shōchiku Solax

Bram Verstraeten

HANDLEIDING

Hoe wijs je een kunstenaar netjes af bij een open call

Kunstenaars (mezelf inclus) gaan op zoek naar samenwerkingen. Zij willen een project realiseren en zoeken partners waarmee zij in zee kunnen gaan. Zij hengelen met een portfolio naar de aandacht van een galerie, curator of kunstinstelling of reageren met een dossier op een open call.

De zoektocht kan natuurlijk twee kanten opgaan: positief of negatief. Dat hoort er nu eenmaal bij.

Maar toch... de afwijzing in de vorm van de afwijzingsbrief (of -mail) doet telkens een beetje pijn. Het ontstane verlangen om nieuwe dingen te realiseren wordt in de kiem gesmoord (ik druk het nu wel heel dramatisch uit) en dat smaakt telkens wrang.

Recentelijk ben ik tot een ontdekking gekomen!

Er circuleren op internet (en waarschijnlijk ook in allerlei HR-handboeken) blijkbaar handleidingen over 'hoe je een sollicitant netjes afwijst'. De richtlijnen blijken ook toegepast te worden op de 'afwijzingsbrieven' die ik ontvang op mijn sollicitaties nav open calls. Ik deed namelijk een steekproef in mijn persoonlijke collectie afwijzingsbrieven en ontdekte dat 80% van de brieven een gelijkaardig stramien volgt. Dat vond ik best grappig eigenlijk. Voorheen voelde ik mij nooit een 'sollicitant', maar nu dus wel en zeker nu met deze e-mail waarin ik een voorstel doe. Ik heb daarom voor de eerste keer een echte cv gemaakt. Deze vindt u in de bijlage.

Maar nu concreet. Wat wil ik doen in Menen?

Ik wil graag onderstaande zinnen breeduit in een soort pamflet op een tentoonstellingsmuur zetten. Ik heb de richtlijnen 'hoe wijs je een sollicitant netjes af' vertaald in richtlijnen 'hoe wijs je een kunstenaar netjes af bij een open call'.

De uitvergroete richtlijnen zullen voor veel beeldende kunstenaars heel herkenbaar zijn en ongetwijfeld een glimlach op hun gezicht toveren. Voor 'decisionmakers' (curatoren, galleries, kunstinstellingen) kan het een leidraad zijn in de toekomst. Het loont misschien wel de moeite om samen na te denken hoe we dit HR-instrument aan hen kunnen bezorgen...

- Begroet de kunstenaar
- Bedank de kunstenaar voor de interesse
- Vertel de kunstenaar dat de selectie niet gemakkelijk was
- Er waren veel inzendingen van hoge kwaliteit
- De kwaliteit van de werken was uitzonderlijk hoog
- Er waren enorm veel inzendingen
- Vertel de kunstenaar dat de selectie rigoureus werd aangepakt
- Vertel de kunstenaar

- dat hij of zij niet geselecteerd werd
- Blijf positief en vriendelijk
- Vertel de kunstenaar dat deze beslissing geen afbreuk doet aan de kwaliteit van zijn of haar werk
- Blijf positief en vriendelijk
- Vertel de kunstenaar om zeker niet op te geven
- Blijf positief en vriendelijk
- Bedank de kunstenaar nogmaals voor de interesse
- Sluit de brief af met een vriendelijke groet

Charlie De Voet

Meer dan een jaar geleden werd door de stad Ronse een oproep gelanceerd voor de integratie van een kunstwerk aan het einde van de fietssnelweg op de grens met Wallonië. Dat 'einde' mag je heel letterlijk nemen want het fietspad stopt er abrupt aan de taalgrens, plompverloren te midden de velden – de doortrekking ervan naar Avelgem via Amougies zou er trouwens, geheel in lijn met 's lands welgekende belgitude, nog wel eens héél lang op zich kunnen laten wachten. Echter, in de oproep stond blijkbaar ook aangegeven dat het kunstwerk een eventuele doortrekking van de fietssnelweg niet in de weg mocht staan, iets wat ik over het hoofd had gezien bij het bedenken van mijn idee – en waardoor ik uiteindelijk moest afzien van het indienen van mijn voorstel voor de oproep, het had bij voorbaat toch geen schijn van kans omdat het niet aan deze primordiale voorwaarde voldeed. Desalniettemin vind ik mijn idee persoonlijk nog steeds erg prikkelend en toepasselijk surrealistisch aandoend, geheel in lijn met dit prachtig staaltje van Belgisch communautair absurdisme.

Here and now

During the tumultuous years of the COVID-19 pandemic (2020-2023), uncertainty and change permeated our lives. Lockdowns, travel restrictions, and lingering symptoms (the disease had caught up with me in June 2022) constrained our mobility. Anxiety, dis- and misinformation, and overwhelming uncertainty weighed heavily on many of us.

Amidst this chaotic backdrop, I sought solid ground. It struck me that the best starting point was right there and then, anchored in my age and location at the time.

Two distinct yet interconnected works emerged:

Center and High score – both explorations of the here and now through algorithms.

Points and lines ### Center

Center consists of a set of walks involving a center, a time duration and the cardinal directions, following this algorithm:

1. Choose a starting point and a duration.
2. Walk north from the starting point in as straight a line as possible.
3. Stop after the set duration and mark the furthest point.
4. Return to the starting point.
5. Repeat for the other cardinal directions (east, south, west).
6. Option: repeat for each ordinal direction (northeast, southeast, southwest, northwest).
7. Log the location, duration and dates.

The algorithm seeks stability in a chaotic world through walking – repeatedly moving away and returning to the same spot in a soothing rhythm. Going and coming back.

While the mental image resembles a compass with straight lines, the reality is that these walks follow existing streets and paths, rarely forming perfectly straight lines.

Circumference ### High score

Connecting the end points of these walks creates a border, a circumference of the starting point. Beyond this perimeter lies the unknown.

Imagine the fog of war, a concept from strategy games, where unexplored areas remain invisible until we step into them. Center becomes a real-life reconnaissance mission, an endeavour to lift the fog of war.

The High score algorithm is elegantly simple:

1. Calculate your age in days.
2. Maintain a list of the five highest numbers, in descending order.

I mark a point in time with a number based on my age. Of course the latest calculation becomes the new top score, so I'm perpetually winning at life.

Yet, it's a bittersweet celebration. I've never been this old, and I'll never again be this young.

We'll all flatline at some point.

Time, like an arrow, propels us forward. It's a one-way street. Staying with the computer game analogies, imagine moving your character to the right on the screen. The screen scrolls along. Not so when trying to backtrack to the left. The screen stubbornly resists.

Space and time

Extend the concepts of 'here' and 'now', and we arrive at 'space' and 'time'. Living through this delicate fabric defines the circumference of our lives. It's infinitesimal and fleeting. The thought leaves us with a sense of wonder and awe... and maybe a touch of brain fog.

Elke Van Der Kelen DE LANDSGRENS komt in opstand

DE LANDSGRENS laat zich niet meer vastpinnen als een harde scheidelijns. DE LANDSGRENS wordt fluctueus. Komt tot leven.

DE LANDSGRENS laat de voorbijganger zijn nieuwe vorm bepalen.

DE LANDSGRENS opent zich, omarmt, wijst de weg, doet verdwalen, doet dromen.

DE LANDSGRENS als speelse sculptuur gedropt in het landschap.

Geen enkele lijn is meer beladen dan de scheidelijns tussen landen. Voor het grootste deel bestaat deze scheidelijns enkel op papier.

Af en toe poept ze hier en daar ook eens op, doorheen de wereld-geschiedenis, als fysieke entiteit in het landschap.

Een lijn wordt een muur wordt een lijn.

Een muur die alle twijfel wegneemt over waar de lijn zich juist bevindt, wie er bij hoort en wie niet, wie de macht heeft en wie niet, wie vrij is en wie niet, wie kan dromen en wie niet.

Geen enkele lijn die zo veel te

zeggen heeft over vrijheid, verlangen, dromen. Voor sommigen een lijn die een beter leven aan de andere kant, in de weg staat. Voor anderen een lijn die een beter leven aan deze kant moet garanderen.

DE LANDSGRENS tracht als sculptuur de macht van die lijn aan te kaarten en om te zetten in pure speelse esthetiek.

Een verplaatsbare muur met een gemiddelde hoogte van 6 meter (een hoogte geïnspireerd op de hoogte van de oude vestingsmuren in Menen) en zo'n 15 meter lang. De hoogte van de muur varieert als een grillige berghorizon, zijn schaduw wordt opnieuw een (grens)lijn die zich op de aardbol aftekent.

Een lijn wordt een muur wordt een lijn.

De muur kan worden uitgerokken of opgerold. Soms in een rechte lijn, soms een boog, soms een ongedecideerde lijn, soms als een spiraal om je heen gewikkeld.

DE LANDSGRENS als sculptuur bestaat uit verschillende stijve ondoorzichtige verticale delen die

met elkaar zijn verbonden door flexiblere semi-transparante delen.

Uit welke materialen de muur bestaat, vraagt nog verder onderzoek.

Een eerste aanzet zou het volgende kunnen zijn:

- De stijve ondoorzichtige delen bestaan uit gerecupereerde delen van bestaande (nieuwe en oude) grensmuren – van Amerika tot Jeruzalem.
- De flexiblere semitransparante delen hebben een stalen structuur waarover linnen wordt gespannen. Als rechtstreekse link met het verleden van Menen in de linnenindustrie. Een materiaal dat door het weer met de tijd zal verkleuren en verteren.

In de maquette is de muur wit, echter, de gekozen materialen zullen hun kleur geven aan de muur. Al nodigt DE LANDSGRENS hopelijk ook straatkunstenaars uit om de muur als canvas te gebruiken.

Eventueel zijn er hier en daar wielen aan weerskanten van de muur voorzien om het geheel makkelijker te verplaatsen.

Eén uiterste stijf onderdeel zit stevig verankerd in de grond, pal op de bestaande grens, dit houdt het geheel recht en voorkomt omkantel-gevaar.

Soms staat de sculptuur in Frankrijk soms in België soms delen beide landen de sculptuur.

Aan wie behoort het toe?

De kans dat de bureaucratische uitdagingen om een vergunning te krijgen voor dit soort sculpturen, op de grens tussen twee landen, kafkaïaanse vormen zal aannemen is erg plausibel. En zo maakt de sculptuur zelfs nog voor het echt bestaat al meteen zijn punt.

Een lijn wordt een punt wordt een lijn wordt een .

Gauthier Corteville

De driehoek en het platform

De driehoek.
Verwijst naar een driehoekig terrein over de Leie (Frankrijk) dat nog een stukje van België is.

Het platform.
Is een houten constructie van 16.5m hoog dat bestaat uit 4 platforms. Het terrein bevindt zich aan de sluizenkaai (zie bijlage 1) en is een plaats waar ik vroeger met vrienden veel naar toe ging om te picknicken en te zwemmen. Het was een bijzondere plek waar ik veel zomers doorgebracht heb.

Mijn voorstel is!
Om een constructie te bouwen die de mogelijkheid biedt om boven alle bomen uit te kijken naar de Leie en het Belfort. Een plaats om van te genieten.

De constructie biedt 4 platforms aan, waar een groep mensen kan kamperen of waar een openlucht theatervoorstelling / circus kan doorgaan. Dus een plaats waar mensen kunnen samenkomen om iets te beleven.

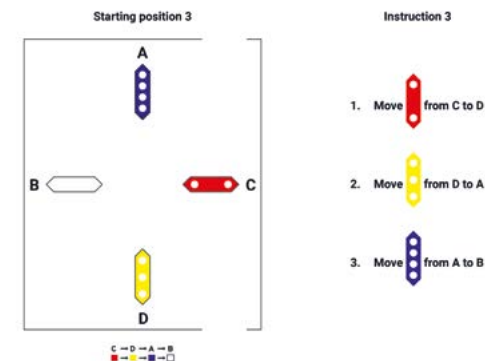
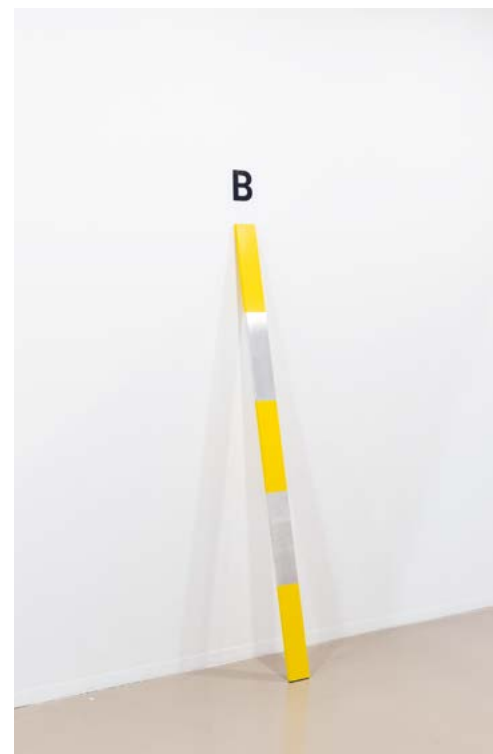
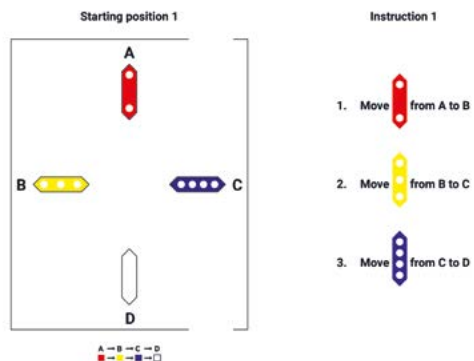
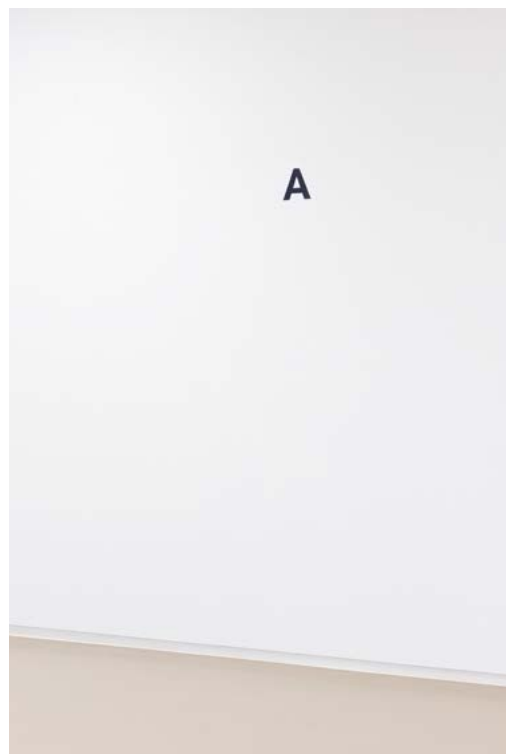
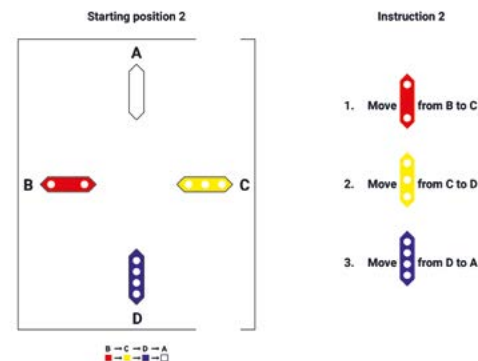
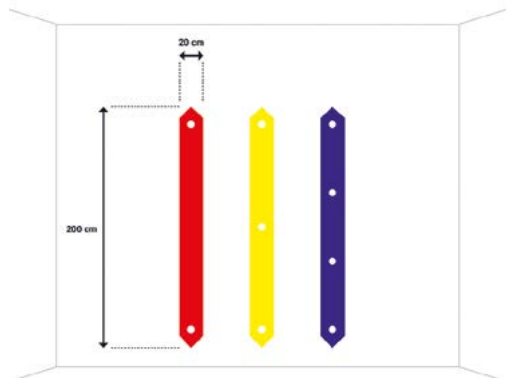
De maquette maakte ik op schaal in balsahout, deze is 132 cm hoog.

'Public Permutation' is een choreografie waarbij een toeschouwer drie objecten tussen vier aangeduide posities in de tentoonstellingsruimte verplaatst. De handeling gebeurt volgens een instructie afhankelijk van de startpositie van de drie objecten. De volledige choreografie bestaat uit 24 unieke scripts, die op elkaar volgend zijn opgenomen in een instructieboekje.

Het geheel van choreografische instructies vormt het theoretische idee van het werk. Elke uitvoering is een persoonlijke expressie van het idee en is afhankelijk van variabele factoren. Dat betekent dat in praktijk geen enkele uitvoering hetzelfde is. Net zoals Plato in zijn ideeënleer beschreef.

De betekenis van de titel, 'Public Permutation', is tweeledig. Het betekent letterlijk 'publieke verschuiving' en verwijst zowel naar het publiek dat objecten verplaatst als naar een verschuiving van de rol van het publiek in functie van dit werk.

Intvis

Als muralist werk ik graag met stellingdoek. Het symboliseert de renovatie, niet technisch dan maar moreel. Het werkt ook makkelijker bij regenweer dan verf en ... het kan worden toegepast op erfgoed en kantoorgebouwen.

Ik begon in 2023 met deze techniek om monumentale kunst te maken. In het S.M.A.K. ging ik samen met een collega met ernstige visuele beperking aan de slag met naald en draad. We creëerden er één van de grootste en meest innoverende textielkunstwerken van Vlaanderen.

Het geheel was ook toegankelijk voor mensen met een beperking. Voor iedereen eigenlijk.

Ik bouw met de stellingdoeken verder op het artistiek erfgoed van Christo en Jeanne-Claude.

Met stellingdoek – die in alle basiskleuren verkrijgbaar is – kan je immers het hele gebouw netjes inpakken én er een beeld op aanbrengen. De kleuren kunnen gemengd worden doordat de doeken heel transparant zijn. De resulterende kleuren zijn fantastisch.

In 1548 brandde de grote markt en het stadhuis van Menen af. Die gebeurtenis ligt ver achter ons. Tegelijkertijd staat de wereld in brand. Tijd en ruimte worden in dit werk verwisseld en brengt ons zo in contact met de wereld. Dat contact is meer dan ooit nodig, zo blijkt uit de vereenzamingscijfers.

Jo De Smedt

Grindcore Poetry

Belettering op glaspartij
van het cultuurcentrum.

Kleur: wit
(omwille van de leesbaarheid)

Lettertype: Helvetica Bold
(omwille van de leesbaarheid)

steiger
thaal
toonstellingszaal
otheek
archief (1ste verdieping)
O. (1ste verdieping)
derzalen (1ste verdieping)

HET VOORSTEL #3

Kasper Claes en Casper Engels

Het openen van een café in het CC in Menen, waarbij de omgeving als medium dient en 24 pintjes als bron van inspiratie fungeren. Kasper Claes en Casper Engels zullen voor de opening van de tentoonstelling een café openen waarin ze voor elk pintje een nieuwe tentoonstelling creëren, steeds op elkaar inspelend. De tentoonstelling zal bestaan uit objecten en materialen uit de omgeving. Ze zullen het hele café leegdrinken en daarbij een tweede editie van Cakafonie Café raadplegen. Hoe het café eruit zal zien blijft tot de dag zelf onbepaald, en de 24 tentoonstellingen zullen zich stap voor stap vormen. Al deze verschillende tentoonstellingen die op één avond afspelen zullen uiteindelijk resulteren in een publicatie die bij de vernissage te koop zal zijn. De restanten van dit geheel zullen blijven staan.

Kristel Van Ballaer Het verlangen naar schoonheid verbeelden

Floating Aura

Met dit voorstel wil ik een symbiose creëren tussen kunst en natuur en deze verbeelding ruimtelijk vertalen en tonen in een besloten ruimte van 't Schippershof.

Mijn collages, gebaseerd op fotomateriaal verzameld tijdens een residentie in Menen, vormen het startpunt. Het zijn Land-Art kunstwerken, virtuele ingrepen in de ongerepte natuur van de Noordkaai, grenzend aan de stadskern van Menen.

De schoonheid van natuur en architectuur raakt me, het observeren en me laten inspireren door de kracht van een plek is een essentieel onderdeel van mijn werkproces. Met mijn stille aanwezigheid als wandelaar en fotograaf kan ik de Genius Loci (aan) voelen zonder de kostbare natuur te beroeren.

Het creëren van collages met imaginaire – quasi utopische – land-art sculpturen in het landschap, beschouw ik als een antwoord op, maar eveneens als een soort van inwijding. *Ik zet een teken*, ik ontwaar de geest van het gebied.

Het werk bestaat enkel op het tweedimensionale vlak. De kwetsbare natuurgebieden vrijwaar ik van ingrepen en laat ik onaangeroerd. Dat is essentieel.

Marked Bed

Ik leg vast wat zou kunnen zijn.

Deze imaginaire kunstwerkjes wil ik *tastbaar maken* in een architecturale context en tonen in combinatie met andere kunstwerken. Geometrische vormen (ovaal, vierkant, driehoek, pijl,...) worden in de ruimte en op de wanden opgesteld als een totaalinstallatie.

Centraal staat de krachtige vorm *Gold Reservoir*, deze is als het ware gedestilleerd uit de collages. Het ruimtelijk werk bestaat uit een geometrisch grondvlak en een verticale lijn die elkaar net niet raken. Ze staan in verbinding met de geometrie van de schouwstukken en ramen. De elementen zijn opgebouwd uit verschillende texturen en materialen: hout, basalt, gele zavel, goudoker pigment, olieverf en mediums.

Ze creëren een voelbare spanning – de zichtbaarheid van de schildershand.

Een besloten kamer van de 17de eeuwse herberg 't Schippershof zou de perfecte locatie zijn om het in situ-concept in al haar betekenislagen te kunnen tonen.

Het werk oogt formeel-minimalistisch maar is gegrond in de verbondenheid met de natuur en de universele cycli van het leven. Het is een resultaat van de dialoog tussen binnen-buiten, hier en daar, natuur-cultuur. Het is mijn wens dat deze verbondenheid met de natuur van Menen ook de toeschouwer raakt. Mijn totaalinstallatie roept in zijn puurheid verstilling op.

Kristel Van Ballaer creëerde aanvullend op deze kamer het imaginair kunstwerk '*Floating Aura*' in natuurgebied De Poel in Menen.

Lisette De Greeuw Many shades of a vanishing beetroot

Mijn voorstel 'many shades of a vanishing beetroot', bestaat uit een set tekenmaterialen gebaseerd op het beschimmelingsproces van een rode biet. Zodat je zo precies mogelijk (zonder kleuren te hoeven mengen) een beschimmelde rode biet zou kunnen tekenen. Het gaat om een wandvullend werk bestaande uit ongeveer 480 verschillende schakeringen van kleuren gebaseerd op dit proces.

Om precies te zijn gaat het om een chioggia rode biet, 5 rijen bestaande uit 96 kleurschakeringen, verschillende tinten roze, wit en groen van de schimmel. Het tekenmateriaal giet ik met de hand, in elk krijtje wordt er dezelfde hoeveelheid pigment gebruikt met telkens kleine veranderingen in de samenstelling van het pigment om tot de verschillende tinten te bekomen. De schakeringen lopen niet van licht naar donker, of van rode biet naar beschimmelde rode biet, maar door elkaar.

Maarten Inghels World Cup of Trees

In 'World Cup of Trees' spelen twee bossen een honderd jaar durende wedstrijd door langzaam naar elkaar toe te groeien. Het kunstwerk is een ode aan de traagheid, het zwijgen en de verbroedering onder volkeren. Ik wil onderzoeken wat inheems en uitheems is en hoe de Westerling het exotische koloniseert. En met welk soort natuur kunnen we ons op lokaal niveau wapenen tegen de klimaatopwarming?

Het voorstel bestaat uit

- Een tekening (70cm x 100cm, papier, pastel en inkt)
- Een maquette (50cm x 50cm x 14,5cm)
- Een gedicht waarin het voorstel wordt toegelicht
- Tekstuele voorstelling

Tekstuele voorstelling

Op een stuk grond ter grootte van een voetbalveld worden 22 bomen in een strategische opstelling geplaatst (doelman, verdedigers, middenvelders, aanvallers). De veldlijnen rond het bos worden aangeduid met witte krijtlijnen. Het kunstwerk is een ode aan de traagheid, het zwijgen en de sportiviteit of verbroedering onder volkeren. Het werk klaagt op humoristische wijze het verdwijnen van de natuur aan, en het identiteitsdebat over wie waar thuis hoort.

Elf inheemse bomen spelen tegen een mix van elf uitheemse bomen. De boom speelt mee in één van de grootste economische sportrituelen van de mens, de Wereldbeker, en draagt het spreekwoordelijke truitje van eigen bodem. Maar wat te doen met de ploeg van de bezoekers die wortel schiet in het gastland en niet meer weg gaat? Wat betekenen inheemse soorten als uitheemse soorten (geïmporteerd als gevolg van globalisatie) hier steeds beter gedijen (door de klimaatopwarming)?

Ik geloof dat de grootste daad van verzet (in het dichtbebouwde België) het planten van een zonevreemd bos is. Het is tegelijk een hoopvol signaal naar de klimaatopwarming toe.

Selectie plantgoed

Voor de inheemse boomsoorten van 'World Cup of Trees' wordt zoveel mogelijk gewerkt met autochtone rassen, zoals nogal rigoureus bepaald door het Agentschap Natuur en Bos: "Een plantensoort is inheems in Vlaanderen, als Vlaanderen in het natuurlijk verspreidingsgebied van de soort ligt. Als die plant bovendien van oorsprong inheems is, spreken we van een autochtone plant. Of in iets technischere bewoording: een plant is autochtoon in een bepaalde streek in Vlaanderen, als hij een nakomeling is van planten die zich sinds hun spontane vestiging na de laatste ijstijd altijd natuurlijk hebben verjongd; of als hij een nakomeling is van planten die kunstmatig werden vermeerderd met alleen lokaal materiaal. Een zomereik afkomstig uit de Balkan is dus niet autochtoon in de Vlaamse Ardennen, hoewel de soort zomereik inheems is in Vlaanderen."

Manu Engelen

Ik nam de parking langs de grote markt als uitgangspunt om er een 'asteroïdenveld' op aan te brengen. Deze zou ik aanbrengen met duurzame folie die ik wil beschilderen met een nader te bepalen verschoort (in mijn voorstel zijn de asteroïdenrotsen roodkleurig met schaduw-nuances, maar bij finale uitwerking kunnen hier nog veel meer variaties in kleur en vorm in zitten). Het werk is vanaf de begane grond waar te nemen met een

sterk perspectiefisch karakter, of vanaf een verdieping uit één van de omliggende panden, maar komt in de eerste plaats nog het best tot zijn recht vanop een bepaalde hoogte vanuit de lucht.

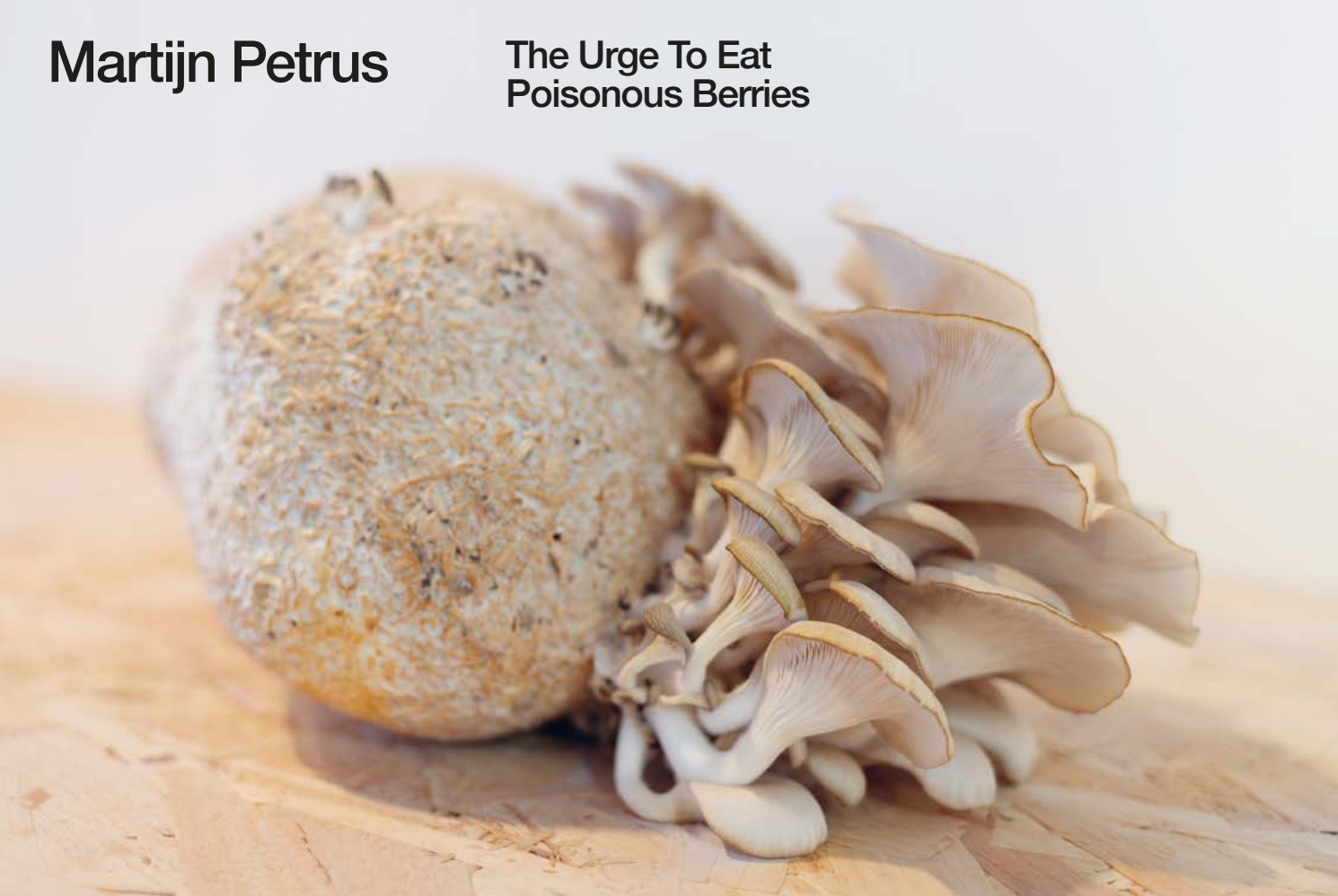
Daarom hoort bij mijn idee ook een georganiseerde helikoptervlucht die het werk vanop de gewenste hoogte ideaal tot zijn recht doet komen. Ook voor deze laatste fase, de helikoptervlucht, heb ik de gewenste contacten.

Er valt een narratief aan te verbinden van botsende asteroïdenrotsen met de omgeving van het plein.

Hiermee poog ik de gehele omgeving van het plein een distopisch of *unheimlich* karakter mee te geven. Het onderwerp van de asteroïden en bij uitbreiding andere ruimtegerelateerde fenomenen zijn een constante in mijn werk en ik bekeek deze dan aanvankelijk ook vanuit het traditionele perspectief. Hier-

mee bedoel ik dat, hoewel het genre van science fiction traditioneel een sterk mannelijk of masculine gehalte in zich draagt (technologie), gaat het in mijn optiek, die ik de afgelopen tijd aanscherpte, terug naar de filosofie van het genre science fiction vanuit het niet conventionele, eerder filosofische en vooral vrouwelijke kijk op het genre. Eén van mijn belangrijke voorbeelden uit de literatuur is hieromtrent Ursula K. Le Guin

De tekst 'The urge to eat poisonous berries, a desire for the taste of the Earth's body and the sweet scent of decay' was het beginpunt voor een korte residentie met toonmoment in Split, Kroatië in 2023. Het feit dat deze plaatsvond in een omgeving buiten mijn netwerk gaf mij een aanzienlijke vrijheid om te experimenteren. Het was de eerste keer dat een totaal fictieve tekst centraal stond binnen een project en tijdens het toonmoment was gepresenteerd, begeleid door tekeningen die op intuïtieve wijze tot stand waren gekomen.

Tijdens een melancholieke 'kluizenaar' bui waarbij ik een sterk verlangen voelde om te verdwijnen in het onvoorstelbare, ik geplaagd werd door doemscenario's gelinkt aan de klimaatcrisis en mij allerlei voorstellingen maakte over een soort transformatie die zou lijden tot verhoogd inzicht ten opzichte van de natuur en/of de kosmos. Zoals een rups fysiek bijna volledig wordt afgebroken tot een soort moleculaire soep in de cocon om vervolgens heropgebouwd te worden tot vlinder. Een natuurlijk proces dat nog altijd niet verklaard is en voor mij bijdraagt aan het sublieme en ongrijpbare van zoveel verschijnselen in onze wereld.

Nu, een jaar later, voel ik het verlangen om opnieuw rond deze tekst te werken. Ze eventueel te herschrijven en uit te breiden, alsook met nieuwe werken in aanraking te brengen. In het afgelopen jaar ben ik middels onderzoek en reflectie tot nieuwe inzichten gekomen rond mijn praktijk en ik zou dit nieuwe perspectief op deze bestaande tekst willen toepassen.

Op dit moment bevind ik mij in de voorbereidende fase van een project waarbij ik zal toewerken naar het produceren van sculpturen die zullen groeien in hun vorm door middel van schimmels. De schimmels zijn onlosmakelijk verbonden met vergankelijkheid maar ook met transformatie en hernieuwing van leven. Mijn voorstel is dan ook om samen met 'The urge...' een aantal sculpturale werken te tonen die voort komen uit experiment met de schimmels.

Naast deze nieuwe visuele interpretatie van de tekst heb ik het idee om een audiotrack te maken met geluiden gebaseerd op de tekst. Ik heb een voorstelling van het gebruik van de techniek "foley" waarbij geluiden geïmiteerd worden voor bij film en hoorspel, denk bijvoorbeeld aan het breken van selderijstengels om een botbreuk na te doen. Ik ben er nog niet uit of ik samen zou willen werken met een bruiteur of zelf aan de slag zou gaan op een meer experimentele wijze. Een interessant startpunt zou alvast kunnen zijn om de tekst door artificiële intelligentie te laten interpreteren en omzetten naar geluiden.

MOZ FLOKS

Voor de voorstelling 'FEM' duikt MOZ FLOKS (Anaïs Maes en Ans Van Gasse) in het leven en werk van de Zweedse kunstenaar Hilma af Klint. Af Klint (1862) was voor op haar tijd en schilderde visioenen voor de toekomst, ingegeven door Meesters uit het verleden, via spirituele sèances. Daarnaast kwam ze wekelijks samen met een groep gelijkgestemde vrouwen, de FEM. Ze tekenden en schreven, bezielde door de geesten om hen heen. Ze stonden voor een praktijk van collectiviteit en de-individualisering: want wie ben jij nog wanneer hogere sferen je penseel besturen? Die voorstelling zullen we maken, hopelijk in 2026, maar eerst is er de biënnale van ideeën, waar we de veelheid aan ideeën die nu spelen (verbinding, vrouw-zijn, de natuur, de vervreemding van elkaar én van de natuur) willen samenbrengen in een werk dat de toeschouwer aanmoedigt om de blik opnieuw naar buiten te richten.

Anaïs: Ik vind dat ge naakt moet gaan.

Ans: Ik begrijp het. Maar ik ben daar echt nog niet.

Anaïs: Ja, ik wil u niet forceren, en ook niet aandringen, maar ik denk gewoon dat Cassandra naakt moet zijn.

Ans: Ik snap het, maar als IK Cassandra moet zijn denk ik dat ze alleen maar ogen heeft.

Anaïs: Waarom?

Ans: Omdat ik dan niet naakt moet gaan.

Anaïs: Ik vind dat gemakkelijk. Ik denk

dat Cassandra, naakt, bebloed en gory is.

Ans: Ik begrijp u, maar als ik Cassandra ben is ze bebloed en gory en draagt ze een lelijke onderbroek.

Anaïs: Ik denk dat het hercontextualiseren van de lichamen die wij hebben, waar er ook al een verschil tussen is, heel interessant kan zijn in deze context. Elke vrouw is een Cassandra, dat zei je zelf.

Ans: Ja, dat is zo.

Anaïs: Waarom was dat weer zo?

FEM

Ans: Omdat ge, vanaf dat ge u toont, altijd overal om zal gevraagd hebben. Dus vanaf ge een ruimte binnenkomt, weet je dat je iets zal zien in een ander, dat niet zal worden geloofd.

Anaïs: Dat snap ik niet.

Ans: Te veel woorden?

Anaïs: Nee, ik snap het gewoon niet.

Ans: Ik denk dat ik wil zeggen: altijd als ge ergens zijt, ziet elke man in de ruimte, in jouw aanwezigheid, alleen seks. Dus of gij achteraf nu zegt dat ge daarmee akkoord was of niet, ge wordt niet geloofd. Want iederéén ziet je zo.

Anaïs: Maar dus in dat opzicht, is het toch interessant om u, met uw lichaam dat blijkbaar uitnodigt tot seksualisatie, net te strippen van die context door het gewoon te tonen. Met uw grote borsten en uw buik, en uw vagina, en die hele Venus van Willendorf bullshit die de wereld zo graag op een lichaam zoals het uwe willen plakken.

Ans: Ja. Dat is waarschijnlijk heel interessant. In die context. Maar in mijn hartje word ik daar vooral heel bang van.

Anaïs: Oké, oké, oké, dan doen we het niet. Ans: Maar gij mag naakt gaan, hé.

Anaïs: Ja, dat ga ik ook doen. Maar wat zegt dat dan over ons? Ans: Dat gij het niet erg vindt om naakt te gaan. En ik wel.

Anaïs: Ja, kijk, dat vind ik dus weer heel gemakkelijk. Wat betekent het?

Ans: Dat ik dat gevaar gewoon niet wil aangaan. Ik denk dat het niet meer hoeft te betekenen dan dat.

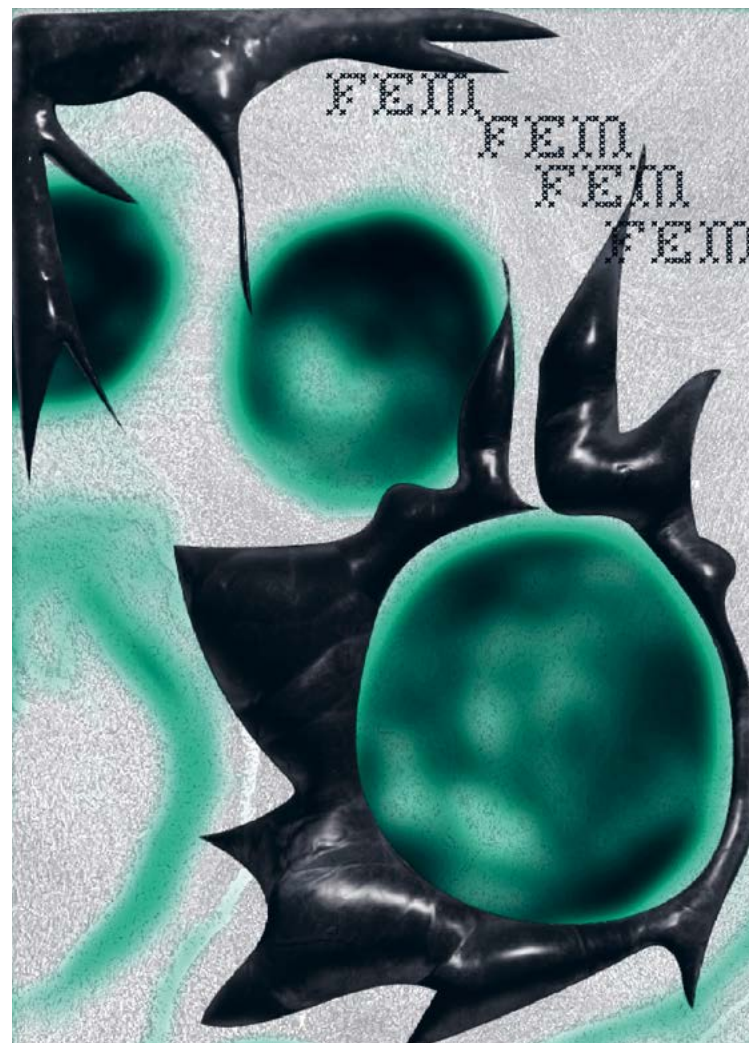
Anaïs: Dat vind ik dus een dooddoener.

Ans: Je gaat je er toch bij neer moeten leggen.

Anaïs: Ja, ik ben al bezig.

Ans: Ik ben misschien gewoon niet zo comfortabel met het hebben van een lichaam. Misschien moeten we het daar dan over hebben.

Anaïs: Wat wilt ge dan zeggen?

Ans: Simone Weil zegt dat hechting de grootste desillusie is, en dat echte verlichting van uw ziel dus alleen maar kan voortkomen uit ont-hechting. Dus ik wil graag dat mensen mij zien, en dan mijn lichaam. En liefst ook niet nadenken over hoe groot mijn borsten nu precies zijn.

Anaïs: Maar Simone Weil pleitte toch ook vooral voor liefde? Hoe kunt ge liefhebben en u niet hechten? En wat hebben uw borsten daarmee te maken?

Ans: Als Simone Weil spreekt van die ont-hechting, spreekt zij natuurlijk over dualisme: de scheiding van het lichaam

en de geest. En daarin zie ik wel iets: dat uw ziel uit uw lichaam glijdt bij de dood, maar dat er dus ook iets is als een gij zonder borsten. En ik ben denk ik benieuwd wie dat is, en voor Simone Weil is dat echt die tocht inwaarts. In uzelf. Weg van al die context. Maar je gaat nu zeggen dat

ik dat enkel in theorie leuk vind, want dat als ik écht fan zou zijn, ik wel naakt zou willen gaan.

Anaïs: Nee nee, 't is oké. Ik snap het. Geen lichaam willen hebben, het lichamelijke willen transcenderen. Ik denk dat we daarin gewoon verschillen.

Ans: Oké, top. Doe maar uw kleren uit en speel maar Cassandra. En Simone Weil ook, maar daarvoor moet ge uw kleren aanhouden. Ik denk dat zij niet blij zou zijn als we het anders zouden doen.

Anaïs: En wat speelt gij?

Ans: We kunnen ook wisselen, hé. Anaïs: Hoe bedoelt ge, wisselen?

Ans: Gij kunt in de eerste scène Cassandra spelen, naakt, bloody, gory. En dan kan ik twee scènes later, als ze terugkomt in de voorstelling, haar spelen. Met kleren. Of zo. We moeten de voorstelling nog maken, hé.

Anaïs: Oké. Klinkt goed

Nel Bonte

In mijn beeldend werk laat ik me vaak inspireren door elementen vanuit mijn kindertijd. Zo werkte ik enkele jaren geleden aan een reeks, waar de basis de strijkparels waren. Voor het 'Het Voorstel' laat ik me inspireren door 'Polly Pocket'. Als kind (en nog) vind ik de kleine gekleurde woningen enorm intrigerend. 'Polly Pocket' is eerder een serie speelgoed voor meisjes, daarom een woordje uitleg vanwaar het komt.

De aller-aller eerste Polly Pocket is bedacht door Chris Wiggs, die van een leeg make-up doosje een mini-atuur poppenhuisje maakte voor zijn dochter. Dit idee werd in 1989 opgepikt door de firma Bluebird uit Engeland en zij namen dit speelgoed in productie. Later werd de productie overgenomen door Mattel, die in 1998 het ontwerp van de popjes en setjes drastisch omgooide door de popjes en huisjes groter te maken. Nog veel later werden er Polly Pockets gemaakt die ongeveer 10 cm groot waren en waarbij je de haren kon kammen of kleertjes kon wisselen. Sinds 2018 is er weer een hele nieuwe collectie Polly Pockets op de markt gebracht door Mattel. Kort gezegd 'Polly Pockets' zijn compacte speelkoffers die bestaan in verschillende vormen en kleuren.

Als je de compacte speelkoffer opent, vind je een omgeving met een leuk thema en een voordeur die echt open kan. Draai de bodem van de compacte speelkoffer om en je hebt een extra speeloppervlak.

Ongeschilderd schaalmodel naar een 'Polly Pocket' woning

Elke compacte speelkoffer bevat een micropop met 5 beweegbare 'gewrichten', een dierenfiguur en 3 leuke functies om te ontdekken.

Mijn idee voor 'Het Voorstel' is om een persoonlijke versie van een 'Polly Pocket' woning drie dimensionaal te realiseren. Deze woning is niet super klein zoals bij 'Polly Pocket' maar is gemaakt op een bijna menselijk formaat. Om het bevreemde karakter te accentueren is de schaalverhouding net iets kleiner dan mens formaat. Alles staat compact en ongemakkelijk bij elkaar. Gedurende de tentoonstelling opent en sluit de woning zich via een scharniersysteem. Bij een open situatie kan de toeschouwer de ruimte betreden. Men ervaart de uitvergroete 'Polly Pocket' sfeer. Men kan op een trapje stappen, op het bed zitten, door een raam kijken. Alle onderdelen zijn gemaakt uit een harde materie (zoals bij 'Polly Pocket'), de onderdelen zijn niet verschuifbaar. Tenzij een deur of een draaibare stoel.

De toeschouwer is als het ware 'het poppetje' dat in de woning woont. De toeschouwer is er zich niet bewust van dat hij een belangrijk onderdeel is van het kunstwerk. Af en toe zal ik beelden vastleggen door middel van fotografie. De beelden worden afgespeeld en getoond op een extern scherm. Deze 'Polly Pocket' woning heeft ook iets van 'big brother'. Het fysiek lichaam en hoe de toeschouwer reageert en interageert op het werk vind ik belangrijk.

Olivia de Hasque

Mijn voorstel omvat een soort van legende met tekens over hoe de stad via richtlijnen visueel er zou kunnen uitzien.

Tijdens een wandeling in een bos in Luxemburg kwam ik markeringen op de bomen tegen. Markeringen die men binnen het bosbeheer toepast. Men noemt deze markering op bomen ook 'blessen'. Sommige markeringen met verf op de schors van een boom hebben een schoonheid die ook voelbaar is binnen de schilderkunst.

Ik wil deze schoonheid en functie vertalen tot een idee binnen de stad. Menen. De stad, stadsplan als

vormgeving / de structuren hebben ook zoals een bos een soort visuele schoonheid. De toevallige kleuren en vormen die overal in de stad aanwezig zijn door regelgevingen vormen voor een stuk het stadsbeeld.

Concreet wil ik een aantal tekens (markeringen) ontwerpen. Deze tekens hebben elk een richtlijn binnen de stad. Via een paal waar het teken met verf gemarkeerd wordt. (verkeersborden wou ik niet kiezen omdat deze te hard en te directief overkomen) De houten paal met een verfmarkering heeft mede een link met de bossen.

Parking: per kleurengroep mogen auto's parkeren. vb rood autootje als teken Straten: aan deze kant van de straat mag je wandelen met een rokje aan, pijprokers, rode kapsels, ...

Het zijn absurde situaties maar evengoed ook ergens realistisch (denk maar aan de periode tijdens covid, getto's, speeltuinen)

Ik wil de schoonheid van het kleurenpalet van de schilder, de composities en vormen die ontstaan door keuzes te maken tijdens het proces van het schilderen binnen de structuur van de stad tonen. De stad wordt mijn canvas.

Oscar van der Put

Het idee dat ik graag zou willen indienen (digitale schetsen van de eerste pagina) komt voort uit de wens om deze drie verkenningen in één installatie samen te brengen.

Voorstel: een koepel van vierkante index-schilderijen van 5 tot 6 meter lang en 2 meter hoog (net hoog genoeg om in te staan). Je moet naar binnen via een precies uitgesneden en uitgevergrote versie van de serie Traces. Aan het einde van deze gang zal er een projectie zijn van een bewegend iPadschilderij (met schakeringen van kleuren en licht die verschijnen en verdwijnen).

Vanuit een onderzoek naar de formele aspecten van een schilderij, groeit mijn kunstenaarschap voorzichtig naar projecten die zich bezig houden met de fundamentele aspecten van een schilderij.

Drie statements over deze fundamenteën:

- Een schilderij gaat over het archiveren van een moment.
- Een schilderij gaat over de contouren van een of meerdere vormen. (binnen/buiten)
- Een schilderij gaat over (de reflectie van) licht.

Drie statements die het schilderij ontkennen:

- Het moment is afhankelijk van verandering.
- De contouren van een vorm zijn eindeloos.
- Licht komt van buiten het schilderij.

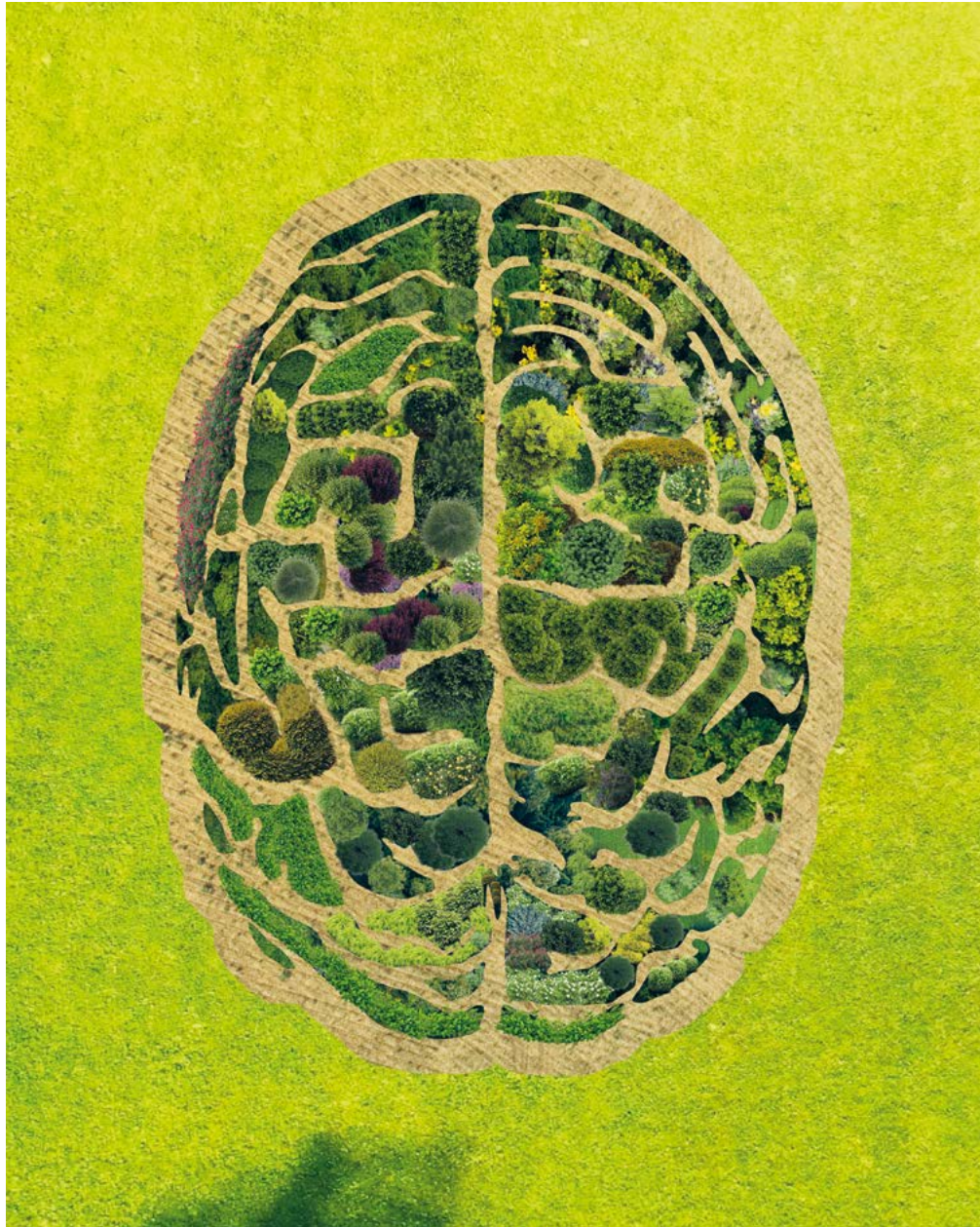
Deze tegenstellingen manifesteren zich in drie verschillende projecten die deze vraagstukken onderzoeken (link naar portfolio):

- Index Paintings
- Traces
- Incidents of Light

Met liefde voor de schilderkunst, maar ook met een kritische blik op het medium, creëer ik op dit moment verschillende objecten en installaties opgebouwd uit schilderijen. Ik noem ze ook wel groten of schuilplaatsen; mijn eigen schilderijen fungeren als "bouwstenen" voor het creëren van deze ruimtes.

'Green Mind a Maze' is een interactieve, locatiespecifieke kunstinstallatie. Het kan in verschillende maten worden gepresenteerd met allerlei soorten groen. Het nodigt mensen uit om door een doolhof van de geest te dwalen en zich te verwonderen.

Presentatievoorstel één:

- Het kan als grondstuk voor de tentoonstelling worden gepresenteerd.
- Maten zijn afhankelijk van de beschikbare ruimte.

Presentatievoorstel twee:

- Het kan worden gepresenteerd als idee voor een conceptueel kunstwerk met een modelplan voor de tentoonstelling.
- Maten zijn afhankelijk van de beschikbare ruimte.

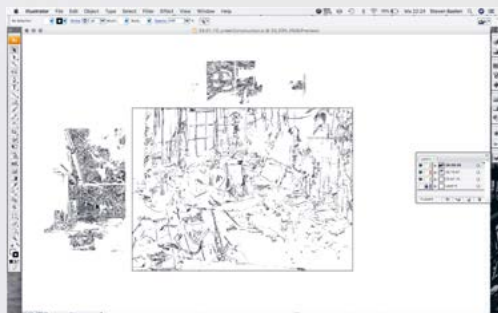
Presentatievoorstel drie:

- Het kan een interactieve performance zijn die de bezoekers en de lokale bevolking uitnodigt om hun groen mee te nemen en samen 'Green Mind a Maze' op te bouwen volgens het kunstkader/model van de kunstenaar.

Steven Baelen

Verschrikkelijk mooi

Graag wil ik een idee voor een editie voorstellen, bestaande uit een reeks van vier digitaal gereconstrueerde tekeningen, elk opgebouwd uit 6013 identieke lijnen. Deze 'digitale facsimile' (68x50 cm) wil ik graag uitbrengen in een oplage van tien exemplaren. Elk exemplaar zal uniek zijn door de toevoeging van kleur, afkomstig van tien mediabeelden die ik uit mijn krantenarchief zal selecteren. Deze hedendaagse mediabeelden kenmerken zich door hun esthetische compositie en kleurenhiërarchie, bedoeld om de tragedies die ze verbeelden te versterken. Vaak blijf ik haken aan deze beelden en archiveer ik ze met de bedoeling ze terug te geven aan de wereld. Zo worden mijn (digitale) interieurs, in hun allerkleinste onderdeel, de lijn, (opnieuw) vensters, 'outlines', of mallen op de wereld waarin deze verschrikkelijk mooie beelden in schier eindeloze variaties lijken door te schemeren, als kopieën waarvan het origineel reeds lang verdwenen is.

Screenshot, "29.01.10",
digitale reconstructie,
6013 lijnen

In januari 2024 bracht ik op eigen initiatief de expo 'Vormweg'. De titel van de expo 'vormweg' is geënt op de etymologie van het woord 'transport', ontleend aan Latijn transportare 'overbrengen, overzetten', overdragen, letterlijk 'naar de overkant dragen'.

In deze happening wordt visueel de vragen gesteld: "Kan je een idee zonder compromissen uitvoeren?". En in hoeverre laat je manipulatie toe? Welke actoren spelen een beïnvloedende

werpige blokken klei van een hoogte van 4,5 meter vallen. Deze actie van vallende blokken resulteerde in een grote hoop op elkaar geprakte klei. Er ontstond een willekeurig patroon van blokken klei. Doordat de trapsnelheid van de transportriem beïnvloed werd in combinatie met de inherente willekeur van de val en het geweld dat elke blok klei moest ondergaan, ontstond er telkens een nauw verwant, maar anders uitziende kleien massa. Na enkele 'drops' werd de massa klei gemanipuleerd door eraan te boetseren. Na een kleine tijdspanne werd er weer een blok op de massa klei gedropt. Waardoor het geboetseerde werk weer vervormde.

De happening/actie voerde ik alleen uit. Een gegeven dat ingaat tegen mezelf. Ik ben namelijk een samenwerker, participant, een medereiziger. Mijn werk is vaak een excuus om mensen te laten stilstaan, verwonderen, bij elkaar te brengen. Ik denk dan aan de Amerikaanse kunstenaar Theaster Gates, en

zijn reeks werken 'how to revive a neighborhood: with imagination, beauty and art'. Of Urs Fischer die voor de opening van zijn expo bij het Geffen Contemporary in MOCA 1.500 mensen klei gaf om te boetseren wat zij zelf wilden. Door deze actie, 'Vormweg', te houden, groeide een verlangen om het werk en de happening actief en fysiek te delen met toeschouwers. De eerste vraag: "welke impact zou de fysieke manipulatie van de bezoeker zijn en mochten deze mee boetseren, om mee de 'vormweg' af te leggen?" is sindsdien als een belletje blijven rinkelen.

Het zou natuurlijk fantastisch zijn mocht ik samen met de bezoeker deze weg afleggen. Het verlangen om samen een vormweg af te leggen en samen tot een gesprek te komen over wat het vormen van een idee kan zijn.

rol? Al deze vragen hebben betrekking op de beweging van een idee naar een doel toe. De weg die een vorm of een idee aflegt. Voor de happening bouwde ik enkele transportbanden. Een hele grote, ongeveer 4,5 meter hoog en een muurmodel.

"Welke weg legt een idee af?"

In deze actie of performance werd 'Transportband III' aangedreven door mensenkracht. De transportband liet lang-

Thierry Mortier

YOU CANNOT HAVE YOUR PIE AND EAT IT (03:14)

Elke keer dat er tellers gebruikt worden in tentoonstellingen om aan te duiden wanneer de volgende screening komt van een videowerk word ik geconfronteerd met m'n interne dialoog. Terwijl ik wacht op het werk dat gaat starten, denk ik zo goed als elke keer: wat als dit moment van wachten "beter" is dan het werk dat gaat komen?

In YOU CANNOT HAVE YOUR PIE AND EAT IT (03:14) is de teller het werk. Net wanneer de teller gaat stoppen hapert het beeld en wordt het gereset en start de teller opnieuw, in een oneindige loop. Een superpositie van zowel het contemplatieve, meditatieve gebeuren van tijd bewust mee te maken, als van de pure, gekende irritatie wanneer techniek of technologie het laat afweten (en/of van een kunstenaar die het publiek lijkt beet te nemen).

Tom Bogaert

Tom Bogaert wil fontein en monumenten herinterpreteren. Dit doet hij door een monumentale, in situ installatie gemaakt van leeggelopen, ingestorte opblaasbare objecten rondom bestaande monumenten te plaatsen. In dit transformatief gebaar wordt het monument tijdelijk verborgen onder een over-de-top, kakofonische, veelkleurige hoop plastic.

Het werk van Tom Bogaert is gebouwd rondom het beeldhouwwerk 'De Profeet' uit 1980 van Willem Vermandere, die hiervoor zijn vriendelijk toestemming verleende.

William Ploegaert & Lens architecten

In mijn korte periode als inspecteur voor het deeltijds kunstonderwijs (beeldende kunst) kwam ik in diverse academieggebouwen die naar mijn oordeel amper geschikt waren voor kunstonderwijs en bij uitbreiding onderwijs als geheel, zoals het de dag van vandaag zou moeten kunnen gegeven worden.

Mijn visie daarover schreef ik, na mijn vertrek uit de inspectie, als volgt neer:

De school als een marktplaats, een plek waar als het ware kramen staan met een divers aanbod. Al naar gelang je interesses en behoeftes kan je je tegoed doen aan de waren van deze of gene marktkramer.

Deze doet op z'n beurt zijn best om je interesse op te wekken en de kwaliteit van zijn koopwaar aan te bevelen. De leerling is het toegestaan op geregelde tijden te gaan shoppen en zelfs te 'betalen' met punten uit een studiekrediet.

Deze marktplaats zou moeten georganiseerd worden in een architectonische structuur waar 'flow' het belangrijkste principe is. Dit resulteert wat mij betreft in een architectuur waar geen obstakels bestaan die deze flow zouden kunnen hinderen. Dwz: geen trappen, geen compartimenten tenzij 'breaking out hubs' en een overwegend cirkelvormig of spiraalvormig grondplan (zie bijgevoegde schets).

Aangezien ik zelf geen architect ben heb ik mij voor het grondplan geïnspireerd op de plannen die Lens°Ass architecten naar aanleiding van de verbouwing van mijn atelier hebben getekend. Het geheel van dit onderwijskundig en -organisatorisch concept is mijn Voorstel.

Yannick Ganseman

De praktijk van Yannick Ganseman wordt gekenmerkt door kunsthistorisch onderzoek, resulterend in bas-reliëf figuratieve scènes die alledaagse voorwerpen en situaties soms een monumentale aanwezigheid geven. Deze balans tussen het archaische en het hedendaagse, het gewone en het buitengewone, blaast bescheiden beelden op tot buitengewone proporties.

Yannick Ganseman diende een voorstel in voor een werk 'Wolken boven Brussel' waarbij de wolkenlucht boven het Sint-Katelijne-plein in Brussel centraal staat. Het werk zou ook referenties bevatten naar de omgeving: een divers patroon van bouwstijlen. 'Wolken boven Brussel' moest in een volgende fase ook een ontmoetingsplek worden.

In Menen vertaalde hij dat voorstel in 2 schilderwerken van de wolkenlucht boven de brug richting de Barakken en boven het ziekenhuis dat vlakbij stadsmuseum 't Schippershof ligt. Op die manier brengt hij buiten naar binnen. In een volgende fase wou hij zijn wolkenwerk ook omzetten naar een zitmeubel, om zo ook boven naar onder te brengen, en om zo die gewenste ontmoetingsplaats te creëren. De thematiek van wolken verwijst naar Magritte maar ook naar Rubens – "die nooit zo'n wolken had kunnen schilderen als hij geen Vlaming was".

Five Wooden Boxes

5 identiek eenvoudige OSB-houten objecten (100 cm bij 70x70 cm) laven in en tussen het tentoonstellingsparcours.

5 kunstenaars werden gevraagd om hierop en/of hierin een bijdrage te leveren, bezien vanuit hun artistieke praktijk en inhoudelijke bezorgdheden met de wereld die vandaag toch wel in rep en roer staat. Het zijn 5 sterke werken geworden van kunstenaars uit alle windstreken van de wereld. Beeldend kunstenaars naast vermaarde jazz-musici en een choreografe verrijken/voeden de tentoonstelling met het tonen en/of laten horen van een "positie" als kunstenaar.

De kunst verandert de wereld niet, de kunst verandert en verruimt wel ons blikveld op de wereld die niet voor iedereen even zoet, ontspannen en sociaal verzekerd is.

Mooni Van Tichel (1998)

Zij studeerde aan PARTS in Brussel en weet met grote interesse voor beeldende kunst een pril dansant oeuvre uit te bouwen met recent de succesvolle groeps-choreografie STILL/

ALIVE. Zij presenteert voor 'Het Voorstel' een nieuwe video.

"Het bewegingsmateriaal dat performer Manon Janssen uitvoert in deze video - een specifieke vorm van stop motion met daarin verschillende kwaliteiten - is de basis van mijn recente dansvoorstelling 'STILL / ALIVE'. Het beoefenen van deze stop motion in de vorm van een 10 à 15 minuten durende solo, was één van de manieren waarop we het materiaal en onze verbeelding trainden: een lege ruimte, vrij rechtlijnige muziek, geen andere performers om inspiratie uit te putten. Hoewel zo'n solo uiteindelijk dramaturgisch gezien niet paste binnen de voorstelling, raakte ik erg gefascineerd door deze vorm.

De fictieve wereld waar we mee werken in deze practice is sterk geïnspireerd op superhelden zoals we die kennen van Marvel en DC, alsook op science fiction van o.a. Octavia Butler. Dit brengt de performer vaak in situaties van struggle, gevecht, pijn en macht. Het traint zo een vorm van empathie - doordat je in situaties terecht komt en vormen van geweld ondergaat die je in je eigen leven misschien niet zou beleven - en werkt tegelijkertijd aan een gevoel van agency en krachtigheid, als vorm van reclaim".

Nasheet Waits (1971)

Nasheet Waits wordt algemeen erkend als één van de allerbeste drummers in de jazz-wereld. Hij is al meer dan 10 jaar vast lid van de befaamde band Jason Moran & The Bandwagon waarmee hij een aantal baanbrekende platen opnam.

Nasheet Waits is als muzikant politiek bewogen en studeerde daarvoor psychologie en geschiedenis. Voor de tentoonstelling nam hij tot onze voldoening - een nieuw stukje muziek op dat uitblinkt door inventie en fijn-gevoeligheid én waar 'doorheen' een echo klinkt uit een troebel verleden van de Afro-Amerikaanse gemeenschap.

Op de houten box staat wit op zwart te lezen:

"God gave Noah the rainbow sign, No more water, the fire next time"

James Baldwin

Dit citaat van James Baldwin verwijst naar een lijn uit een traditionele Afro-Amerikaanse spirituele zang, maar Baldwin gebruikt het in een bredere, symbolische context in zijn werk The Fire Next Time. Het verwijst naar het bijbelse verhaal van Noach, waarin God na de zondvloed de regenboog stuurde als teken dat hij de aarde nooit meer met water zou vernietigen.

Baldwin herinterpreteert dit als een waarschuwing: hoewel er beloofd is dat er "geen water meer" komt (geen vernietiging zoals met de zondvloed), suggereert hij dat de volgende keer "vuur" kan komen - een metafoor voor destructieve sociale en politieke conflicten, zoals raciale onrechtvaardigheid.

Pamela Tulizo (1994)

Zij is een Congolese fotograaf-kunstenaar die zelf in een tekst aangeeft waarover haar werk handelt en welke intenties hieraan de basis liggen. Voor de tentoonstelling leverde ze 4 foto's van diamant-zoekende/ontginnende Afrikaanse vrouwen gelardeerd met een tekst op het bovenvlak van de box.

"Er wordt weinig aandacht besteed aan de extractieprocessen van de grondstoffen die nodig zijn om bijvoorbeeld hernieuwbare energie te produceren en op te slaan, of aan de sociale ontwrichting en ongelijkheid die ze met zich meebrengen en veroorzaken"

Kunstenaar, documentairefotograaf en journalist Pamela Tulizo woont en werkt in Goma, in Noord-Kivu, Democratische Republiek Congo, één van de meest conflictueuze en politiek onopgeloste gebieden. In haar artistiek werk onderhandelt ze onophoudelijk en zonder beperkingen over de iconografie van zwarte Afrikaanse vrouwen doorheen de geschiedenis, door hun representatie in populaire cultuur en media opnieuw op te voeren en (digitaal) te manipuleren.

Ze gebruikt grondstoffen, productieprocessen en 'lokale decors' in functie van aangrijpende veranderingen in de waargenomen realiteit van Afrikaanse vrouwen.

In 2021 opende ze Tulizo Elle Space, een cultureel centrum dat vrouwen door middel van kunst sterker maakt".

Rumiko Hagiwara (1979)

Zij is een Japanse in Amsterdam verblijvende kunstenaar die met humor en conceptuele bevoegdheid taal aanwendt om de wereld van 'exemplarische' commentaren te vol-doen.

Zij studeerde ondermeer aan de Rijksacademie in Amsterdam en is gangmaker van heel wat artist-run organisaties.

Voor de tentoonstelling stelt zij een geluidswerk voor waarin de meerduidigheid van taal (woord) aan de orde is en aangeeft hoe taal niet bij machte is om precisie in het denken en in onze onderlinge communicatie te verwoorden.

物 (Mono/Butsu)
Geluidsinstallatie voetstuk,
titel, audio(2024)

Meerdere vertalingen van het Japanse woord 物 (Mono/Butsu) – van Jisho, een online Japans Engels woordenboek: ding; object; materie; artikel; spullen; materiaal; substantie; voorraad; producten; goederen; buit; iemands spullen; bezittingen; eigendom; bezittingen; dingen; iets; alles; niets; kwaliteit; reden; de manier van dingen; gebruikt om emotie te benadrukken; gebruikt om oordeel te benadrukken; gebruikt om een veelvoorkomend voorval in het verleden aan te geven; gebruikt om een algemene tendens aan te geven; gebruikt om iets aan te geven dat zou moeten gebeuren; item geclassificeerd als ...; item gerelateerd aan ...; werk in het genre van ...; oorzaak van ...; oorzaak voor ...; op de een of andere manier; enigszins; om een of andere reden; echt; werkelijk...

Marquis Hill (1987)

Hij is een befaamd jazz-composer en trompettist, opererend in Chicago, de metropool met dé meest bruisende jazz-gemeenschap in de Verenigde Staten.

Tal van prachtige platen sieren zijn cv; hij blijft ook actief betrokken bij het legaat van de Afro-Amerikaanse gemeenschap en weet dat verbaal en muzikaal te ventileren in zijn fantastische concerten. Hij behoort ook nauw tot de kringen van drummer-gangmaker Makaya McCraven in de Chicago-scene.

Voor de tentoonstelling stuurde hij een korte audiotieve ingesproken mededeling die als inhoud door merg en been davert en zal na-galmen:

“It takes courage
To go Alone
Into the Unknown”

Het is een citaat dat hij uitsprak tijdens een concert op 18.01.2024 in Flagey in Elsene.

Op het bovenvlak van het mosgroen geverfde box-object is één van zijn inspirerende foto's aangebracht.

“We influence each other.
We recreate the world
throughout every movement
we share with others”.
“Mystery loves company”.

Meg Stuart in her boek
“Let's Not Get Used To This
Place”, 2024

Mooni Van Tichel op de vernissaging van Het Voorstel #3, 25 oktober 2024

Collectie S.M.A.K. (selectie)

Francis Bacon, *Figure Sitting*, 1955

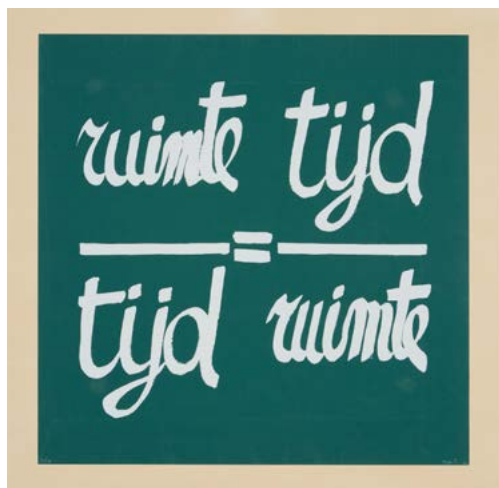
Manfred Pernice, *D & A-Punkt*, 1997

Sofia Hultén, *Partial Boredom II*, 2017

Suchan Kinoshita, *Voorstelling*, 1997

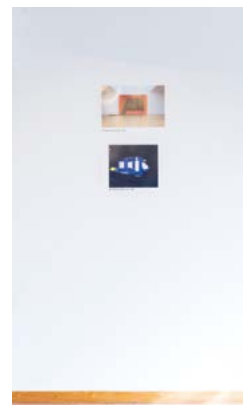
Filip Francis, *Ruimte Tijd - Tijd Ruimte*, 1974

Christine Clinckx, *Stick it up yours!*, 1998

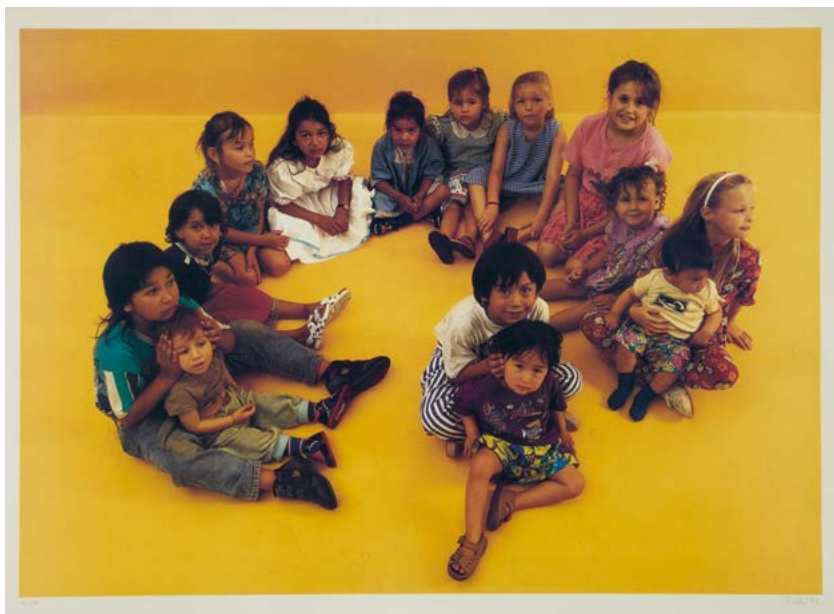
Thierry De Cordier, *Traverse / n°2*, 1996

Joseph Willaert, *Café met terras (Café Welkom)*, 1971

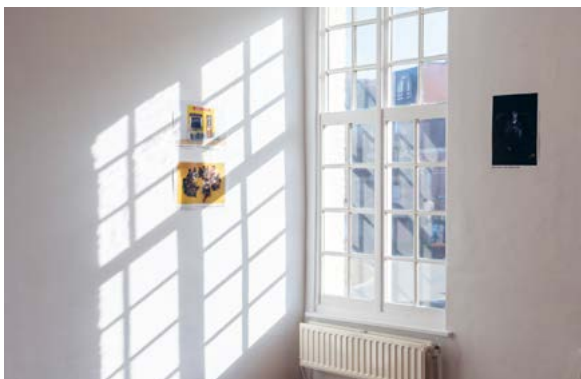
André Bogaert, *Reliëf 02*, 1969

Rosemarie Trockel, *Zonder titel* (uit de reeks "I Am You"), 1993

Nicos Baikis, *Zonder titel*, 1980

Lili Dujourie, *Roze Hoek*, 1987

Joëlle Tuerlinckx, *Ensemble autour de MUR*, 1999

Rosemarie Trockel, *Untitled*, 1990

René Daniëls, *Zonder titel*, 1987

Lili Dujourie, *La Traviata*, 1984

De in Menen onregelmatig opduikende biënnale van het ingediende voorstel, gebaseerd op ideeën: een vrijplaats waar de grens oplost in verlangens naar concrete kunstproductie.

“Het formuleren van uiteenlopende projecten is de hoofdbezigheid van de hedendaagse mens. Eender wie vandaag iets wil ondernemen op economisch, politiek of cultureel vlak, moet eerst en vooral een adequaat project formuleren en bij één of meerdere bevoegde instanties een aanvraag tot goedkeuring of financiering ervan indienen. Als het project in zijn oorspronkelijke vorm wordt afgekeurd, probeert men het aan te passen in de hoop dat het alsnog goedgekeurd zou worden. Wordt het project volledig afgewezen, dan heeft men geen andere keuze en moet men een volledig nieuw project indienen”.

Boris Groys
uit 'De eenzaamheid van het project'

1.

Kunstenaars zijn niet zelden geneigd zich te nestelen in de comfortzone van de stilistische (h)erkenning. Kunstenaars weten goed en wel dat een radicale ommezwaai in hun artistieke productie een domper kan zetten op de carrière en dito economische afzet. Alle kunstenaars zitten op én met een ei en dat verklaart waarom een biënnale als deze in de symbolrijke omgeving van Menen hen aanlokt projecten in te dienen die ergens anders binnen de afgebakende kunstwereld weinig of geen bijval zouden ontvangen. Het is niet evident om als kunstenaar projecten in de schuif of lade openbaar te maken; het vraagt moed gebaseerd op auto-reflectie om de minder evidente kant van de particuliere creatie prijs te geven. Dat kan in dit geval in Menen – in een context waar geen curatele limit kleeft van vooropgestelde verwachtingen. Niet de naam van de kunstenaar maar het ingediende voorstel was hier van doorslaggevend belang. De omschrijving, de collage, de tekening of de maquette vormen de kern en bestaansreden van deze biënnale; de inhoud die de grenzen van het mogelijke bevraagt en de concrete realisatie ervan door techniekers, die de woorden en concepten vanuit het niets 'zichtbaar' toveren. Het besef van realiteit en de poëzie als redmiddel om de kunst te evacueren uit de routines van de banaliteit liggen aan

de basis van een vaste wil om voorstellen dingmatig te realiseren.

Dromen mag, kan en moet en (be)nadert hier de uitvoering.

2.

Maandag late namiddag 05.02.2024 in New York City – Manhattan – binnenwandelen in een wereldwijde populaire winkel van vrijetijdsschoenen en plots een zwarte jonge dame zien passeren met een zwarte muts “MEA CULPA” in fel oranje erop gestikt.

Frappant, mooi en een tikkeltje ontroering in een drukke winkel... in de buurt van het miljoenenkwartier rond Central Park. Ik deelde haar mee dat die muts haar niet alleen goed stond maar op slag ook de winkel en het shoppen betekenis gaf. Ze keerde zich om en zei dat ze dat bijzonder apprecieerde; waarna ik incognito een foto van haar met muts mocht nemen.

Een kortstondige, onbedoelde situatie in een winkel, bracht plots een breed denken op gang en eens geconverteerd naar de wereld van de kunsten, 'een idee' dat mogelijk en parallel kon leiden naar een rode draad in een expo-project over de

positie van de kunst en de kunstenaar in een maatschappij die meer en meer ambivalent staat tegenover het steunen van de kunsten in het algemeen. Kunst is in vele gevallen a priori al verdacht omdat beeldende kunst nauw aanleunt bij poëzie; poëzie als een uitlaatklep voor het ongerijmde... Maar laten we meteen opletten met het poneren van broze, wollige gedachten.

Aude Lorde schreef:

“We do not have to romanticize our past in order to be aware of how it seeds our present”

En Lorde wordt hierna nog specifieker over de bestaansgrond en impact van poëzie: “Poetry as illumination, for it is through poetry that we give name to those ideas which are – until the poem – nameless and formless, about to be birthed, but already felt”.

In een grensstad zoals Menen blijft de grens open, poreus en op een paar verweerde betonnen palen na weinig

zichtbaar; invloeden stromen wel binnen en buiten en de nationale economieën zorgen voor wederzijds/wederkerig internationaal shopping-toerisme. Win/win.

Kunst blijft in Menen buiten schot; de autosnelweg laat de stad links of rechts liggen tussen (culturele) reisdoelen Parijs, Lille, Gent, Antwerpen, Brussel. Menen is een onbekend/onbemand slapend cultureel niemandsland. Een plaats waar men niet stopt tenzij nu... voor een heerlijk inventief project dat ingaat op het verlenen en realiseren van een platform aan ideeën die letterlijk over de grens wippen van de gangbare individuele en/of door collectieven geprikkelde concepten en dromen. Voorstellen waar “elders” niet of minder animo of interesse bestaat. Artistiek denken beweegt zich altijd op de slappe koord tussen realiteit, verbeelding en de mogelijkheid tot

Mea Culpa New York,
Manhattan

realisatie én presentatie. Een kunstwerk dobbert vanuit een a priori conceptueel denken, naar een staat van een in beeld, geluid of geur geconstrueerde fictie.

Marcel Broodthaers (die dit jaar 100 jaar zou zijn geworden) had dat ook al door en beweerde:

“Une fiction permet de saisir la réalité et en même temps ce qu'elle cache”

De kunstenaar kan inderdaad de vrijheid inpikken om in de context van perifere projecten zijn/haar spelregels te wijzigen zonder af te stevenen op één of andere institutionele en/of commerciële afstraffing.

De kunstenaar kan bij gevolg en op eigen risico roet gooien in de eigen artistieke routines en externe verwachtingen bij een al dan niet professioneel (kunst) publiek. Dat is soms broodnodig wil de kunstenaar niet levenslang gedoemd blijven een zelfde soort werk af te leveren en te verzenden in ‘eigen’ verveling.

Nogmaals een kort citaat van vrijdenker par excellence Marcel Broodthaers:

“L'artiste a toujours la reserve de retire une carte, qui va déranger le jeu”

3.
In de aanloop van deze biënnale kwamen heel wat inspirerende kunstenaars in het vizier.

Kunstenaars algemeen, pittige ontmoetingen met de deelnemers aan de Biënnale én de talrijke gesprekken met Chiel en Henk inspireerden ons in een scherper denken over kunst. Gedachten die bijdragen om kunst niet in regionaal-inhoudelijke contexten te laten haperen en op die manier te pogen de kunst op een of andere manier te toetsen aan de wereld vandaag. Kunst die zonder dralen dé wereld in al haar mooie en monsterlijke kanten en zij-kanten mee de boot inneemt, als een inherente ‘rugzak’ waarmee de kunst zich kan verhouden en rekening houden met die rondtollende wereld die met de tijd kleiner (korter) én kleiner (korter) wordt en ‘globaal’ méér en méér instant-bereikbaar. Een zelfde beweging deed en doet zich ook voor in de kunstmarkt met meer en meer

uitdeinende tentakels in het officiële kunstcircuit via infiltratie van allerlei invloedrijke ‘behoeders’ in het beslissingsmechanisme en het steunen van markt-aanhorige curatoren en kunstenaars.

Theaster Gates (1973) is zo iemand wiens sublieme tentoonstelling ik kon bezoeken deze zomer in Luma in het Zuid-Franse Arles. Met zijn veel-omvattend werk gaande van het immo-opkopen en functie-converteren van leegstaande gebouwen in perifeer Chicago, via het conserveren van mode-magazines en platen-collecties van de zwarte creatieve gemeenschap tot het zelf produceren van overwegend een keramisch oeuvre – weet hij met dit alles het recente culturele geheugen van de Afro-Amerikaanse cultuur te redden en te vrijwaren en te ontsluiten. Theaster Gates transformeerde in Luma Arles, een grote hal in deels een actief keramiekatelier. Hij nodigde keramisten uit van over de gehele wereld en “stofteerde” met hun afgewerkte objecten, accumulatief zijn Luma-tentoonstelling tot op het einde. Een heerlijke donkere tentoonstelling ‘in progress’ dankzij de creatie van nieuw werk geproduceerd in de context van de expo zelf. Theaster Gates is zeker en vast één van de weinige kunstenaars ter wereld waarbij engagement, generositeit en initiatief-prikkeling, de notie van het benepen kunstenaarschap op een ander niveau brengt. Met zijn divers oeuvre en dissonant-ambitieuze aanpak wil hij de definitie van het kunstenaarschap herijken – zoals hij in een recent interview in The New York Times aanhaalde toont hij de ambitie met zijn aanpak “an open model for what an artist can be” te visualiseren. James Baldwin (1924-1987) is wellicht één van de bekendste Amerikaanse schrijvers, als ‘gezicht’ /voorvechter van de civil rights in Amerika en die scherp schreef over het zwart-zijn in politiek, humaan en individueel opzicht. Het boek “Niet door water, maar door vuur” (1962-63) kwam op ‘onze’ plank via drummer Nasheet Waits – beïnvloed door drummer Max Roach – die letterlijk zwart op wit een veelzeggend citaat vermeldde van Baldwin op zijn gitzwarte ‘wooden box’. De box als een soort primaire geluidsdoos van waaruit een subliem-inventieve

Theaster Gates – zaalzicht Luma, Arles

drum-solo te horen is, die meteen klank met timbre genereert aan de echo van de harde geschiedenis van de beproevingen die zijn zwarte voorouders ondergingen.

Het boek van James Baldwin leest alsof het vandaag nog brandend actueel is en is doorspekt met voorbeelden van het schabouwlijk “anders” behandelen van mensen op basis van huidskleur. Toch een citaat uit dit boek dat nog steeds brandend actueel is binnen de bewegingen onder de noemer “Black lives matter”.

“(De rassenscheiding) is een beangstigend en netelig probleem dat alle Amerikaanse poging om een betere wereld te scheppen – in eigen land en overal elders – in gevaar brengt, als het die al niet daadwer-

kelijk belemmert. Wat we liever niet meer willen is dat mensen zich op grond van hun huidskleur verenigen. Maar zolang wij in het Westen zo veel belang blijven hechten aan huidskleur, maken we het voor de doorsneeburger onmogelijk zich volgens een ander principe te verenigen. Huidskleur is niet een algemeen mense-

lijke of persoonlijke realiteit, het is een politieke realiteit. Maar dit onderscheid is zo uitzonderlijk lastig te maken dat het Westen daartoe nog niet in staat is geweest. En in het hart van deze vreselijke storm, van deze immense verwarring, bevinden zich de zwarte inwoners van dit land, die nu het lot moeten delen van een land dat hen nooit heeft aanvaard en waar ze in ketenen naartoe zijn gevoerd. Als dat een feit is, hebben we geen keus en

zijn we gedwongen alles te doen wat in onze macht ligt om dat lot te veranderen (...).".

Levende Jazz-gigant Archie Shepp in DownBeat magazine, 1966:

"Jazz is anti-war; it is opposed to (the war in) Vietnam; it is for Cuba; it is for the liberation of all people. That is the nature of jazz. That's not far-fetched. Why is that so? Because jazz is a music itself born out of oppression, born out of the enslavement of my people"

De Franse double-bass jazz-muzikante Joëlle Léandre (1951) is een fenomeen binnen de jazz-kringen en wist vanuit een strak-klassieke opleiding zich via een omweg in de Verenigde Staten te hijsen naar de wereldtop van de free jazz, of liever van de avontuurlijke jazz/muziek.

Zij is écht een energieke, levende legende die kunst (muziek) ontgint vanuit een multidisciplinaire nieuws- en leer-

gierigheid. Ze wist zich al vroeg in het midden van de jaren zeventig in New York City te scharen en te inspireren bij vrienden zoals John Cage, Merce Cunningham, Steve Lacy, Anthony Braxton, George Lewis en vele anderen. Haar artistiek credo bestaat uit een vurig bepleiten van de vrijheid, niet alleen op het vlak van de creatie maar ook op een bewust behoud van ongebondenheid en autonomie bij de distributie van haar werk. Zij deelt haar passies met jongere generaties door "dicht" bij hen te blijven via het genereus geven van masterclasses en workshops.

Het is een waar aanstekelijk plezier haar radicale gedachten te lezen in de vele interviews die zij inmiddels gaf en geeft en acte te nemen van haar denkbeelden – mooi gestructureerd in het boek "Joëlle Léandre – conversations with Franck Médoni" (2008).

Dat zij in Menen onze gast is op een heus event op 23.11.2024 tijdens de voorstelling van deze publicatie "Het Voorstel",

tart onze fierheid en verbeelding, temeer omdat zij met haar oeuvre en denken 'toont' dat ze muziek maakt vanuit de meest verschillende uitgangspunten en dat ze als kunstenaar/muzikante alle beperkende 'grenzen en genres' a priori wil ontwijken én ontwijkt.

Hierna volgen een aantal citaten uit interviews en uit het geciteerde boek.

Het woord van Joëlle Léandre beroert niet alleen "het zijn" van iedere (creatieve) mens, maar laat ook de afstand vernauwen van de kunst tegenover het leven én voedt de gedachte dat kunst een urgente levenshouding is waarin de koele existentie van de mens zich mengt met de warme, ongebonden vrijheid van denken en creëren.

"John Cage loved sound, every sound, it can never be said enough. And yes, there is no hierarchy, he used to say: 'I have never listened to a sound without loving it. The only trouble with sounds is the music'. He used to also say: 'the mistake is the music', funny to say that, no?"

"My double-bass is my tractor. I love this image, because it's like a farmer getting his tractor out every day to work in the fields, laboring, an artisan"

"Double-bass is the revenge of the century"

"The term 'free improvisation', to me means nothing. When we play, we are not free. It is impossible to be free"

"Even if it's just two sounds repeated with a partner, or microtonal, the music has to be organized. That's why I don't like the term 'free improvisation'. Who can give me the solution to be free in this society? We are not free. So this is the first point. It's true what Anthony Braxton says. He gave it exactly the right name: creative music"

"But society – and it's political – doesn't want creative people. Not too much creativity, just a little bit. Do you know why? If the people could say, 'No I don't want to do this or that' there would be pure anarchy. All societies are built like this,

because they don't want the people to be too free"

Ik hou van Marcel Duchamp (1887-1968), de onverbiddelijke kunstenaar, l'anartiste – wiens denken en oeuvre nooit zullen worden gevat, laat staan begrepen.

Met complexe taalspelen, verwijzingen naar de kunstgeschiedenis en de (natuur) wetenschappen, wist hij de kunst te ontdoen van burgerlijke franjes, mistroostig ingebeelde esthetische en zogenaamde poëtische kwaliteiten én wist onder andere via het gebruik van glas als fragiele, betekenbare drager, de toeschouwer bewust te maken van de retinale valstrik/illusie bij het ervaren van picturale aantrekkelijkheid op canvas.

De schilderkunst nam hij dus niet zelden zwaar op de korrel en contesteerde de routine van productie – veroorzaakt door speculatie via het cultiveren van onderlinge concurrentie tussen kunstenaars: "ils ne font pas des tableaux, ils font des chèvres".

De ready-made was voor Marcel Duchamp een uitweg om de uitwassen van de esthetiek te tackelen; niet te hoeven 'representeren' maar iets te 'presenteren', dat niet met de handen van de kunstenaar moest worden gemaakt maar al beschikbaar en te koop was in een winkel.

Op die ready-mades bracht Marcel Duchamp korte talige mededelingen mét de volle kracht van ont-taling, waarin alle 'omlijnde en vaste' betekenissen onderuit werden gehaald ter bevordering van een creatief-reflectieve, 'onverschillige' perceptie van het kunstwerk.

Marcel Duchamp bestuderen, betekent een grondige nadenkendheid over de kunst zelf, kunst van Duchamp spreekt zich uit tot op de bodem van de clichés en de (te voorziene en te verwachten) pré-oordelen over een kunstwerk.

In dit tekst-bestek wil ik graag kort een klein kunstwerk bespreken van Marcel Duchamp "A regarder (l'autre côté du verre) d'un oeil, de près, pendant presque une heure" (1918) – een werk dat nu in bezit is van het MOMA in New York en dat ik onlangs (09.10.2024) op zaal van nabij kon zien en beleven.

Het werk is klein, staat op een witte sokkel en doet sterk denken aan één van zijn

Joëlle Léandre

Marcel Duchamp, *A regarder (l'autre côté du verre) d'un oeil, de près, pendant presque une heure*, opstelling in MOMA, New York

absolute meesterwerken *Le Grand Verre* (1915-23) – dat zich nu bevindt in Philadelphia Museum of Art.

Het werk nodigt de bezoeker uit om via de titel die op het werk schuin diagonaal-aflopend in handschrift is geschreven – die titel (dus) meteen uit te voeren alsof het een instructie betrof. Met één oog kijken doorheen de tussen twee platen glas ingebouwde kodak-lens, levert niet veel meer op dan het zien van een banaal-wazig overzicht van de museumzaal. Duchamp piloteert en activeert hier de passieve, vrijwillige museumbezoeker als een actief 'deel' bij zijn kunstwerk.

Deze bezoeker staat letterlijk te kijk langs de twee kanten van 'het kleine glas' waarbij de andere museumbezoekers doorheen de lens (uiteraard) een omgekeerd toekijkend oog te zien krijgen. Het zijn de performer en bezoekers die hier

het kunstwerk opladen met een surplus aan (tijdelijke) betekenis; het kunstwerk is als het ware maar 'af' als het kunstwerk wordt geactiveerd en "bekeken" door de aanwezigen in de museumzaal.

De lens in dit glazen werk steunt op het gestileerd motief van een obelisk en de kodak-lens zelf wordt omringd door een aura van circulaire lijnen.

Dit kunstwerk dat over 'kijken en bekeken worden' handelt, is dus ook een uitnodigende kijk-machine. Het kijken doorheen een convexe lens levert trouwens een lichtjes frustrerende ervaring op die na een tijd zelfs kan neigen naar een hallucinante toestand. Niet voor niets speelt Duchamp hier (met een glimlachje) opnieuw met betekenisverschuivingen in de franse taal; oculist vs occultisme of objectieve oogkunde versus subjectief, mysterieus occultisme.

Dit kunstwerk dat in Buenos-Aires werd

gemaakt, liep glasschade op tijdens het transport naar Europa. Duchamp vond dat helemaal niet erg en wist hiermee de belangrijke notie 'toeval' in zijn werk over te laten aan een spervuur van blijvende barstjes in het glas, gecomponeerd buiten zijn wil en idee om...

Dit kunstwerk van Marcel Duchamp heeft in deze tekst-context een plaats(je) van spreken omdat het als een minder bekend kunstwerk heel veel aspecten aankaart die in de actuele kunstproductie mee-spelen. De kleine excursie naar dit werk is tegelijk ook een pleidooi om de recente kunstgeschiedenis niet te vergeten en op die manier met beide voeten op de grond te blijven als het gaat over de dwingende drang naar 'het nieuwe' (te willen hebben) in de kunst van vandaag (en morgen).

4. Utopie

De kunst zal nooit ophouden. Kunst zit vandaag weliswaar gevangen in cocons van voorspelbaarheid, marktlogica en onvrijheid. De wereld neigt globaal naar conservatisme en naar overwegend aandacht voor het primaire.

De kunst is een goed dat we moeten koesteren en blijven verdedigen als inherent deel van het leven.

Kunst is het tonen van de onnoodigheid; kunst bewaakt de onvoorspelbaarheid langsheen de vluchtpaden van onze virtuele en ééndimensionale snelwegen.

Voorstellen en ideeën bruisen het leven vooruit zonder finaliteit. De kunst staat voor het functionele niets, in tegensgtelling tot het begrip cultuur dat ons allemaal identitair verbindt of ons dat probeert aan te kaarten.

De onregelmatig georganiseerde Biënnale van het Voorstel is de onderhuidse emanatie geworden van losse en andere bedenkingen die deze tekst desemen.

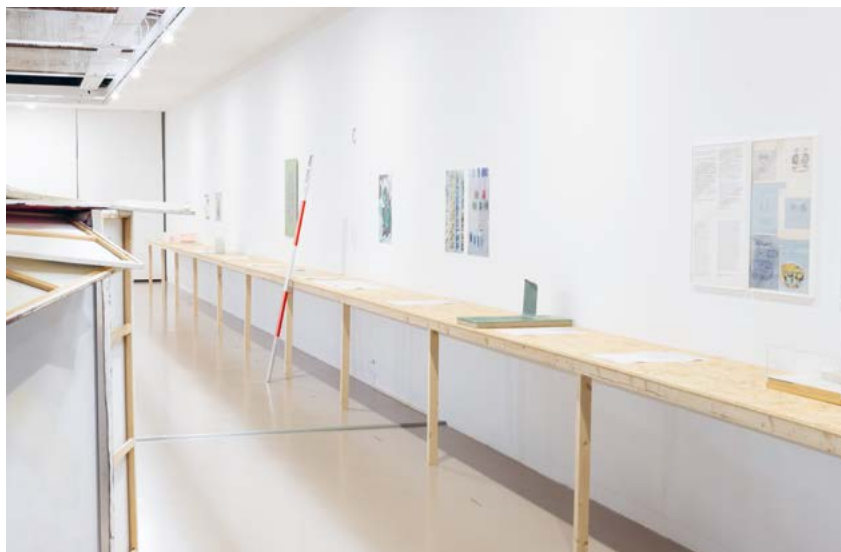
De kunst wordt inspirerend zintuiglijk qua inzet als wanneer de creatieve ambitie het haalt op grijze besluiteloosheid.

Voorstellen en ideeën; in Menen is/was de biënnale een heerlijke vrij-haven langs de gedempte Leie: de gedroomde pi-contekst waarin de kunst uitdrukking geeft en gaf aan het ongeremde idee van vrij en creatief samen-leven.

It takes courage
To go
Into the unknown
Alone

Marquis Hill

Colofon

Het Voorstel #3 is een tentoonstelling van Cultuurcentrum De Steiger naar een idee van Henk Delabie.

MET VOORSTELLEN, IDEEËN EN KUNSTWERKEN VAN
7032 km – collective (Marie-Sophie Beinke & Amrit Karki), Aline Verstraten, Ann Cael Arjan Vanmeenen, Baran Caginli, Benoit Villain, Bram Verstraeten, Charlie De Voet Collectie S.M.A.K. (selectie), Crrmnsrg, Elke Van Der Kelen, Gauthier Corteville, Gert De Clercq, Intvis Art, Jo De Smedt, Kasper Claes en Casper Engels, Kristel Van Ballaer, Lisette De Greeuw, Maarten Inghels, Manu Engelen, Marquis Hill, Martijn Petrus, Mooni Van Tichel, MOZ FLOKS, Nasheet Waits, Nel Bonte, Olivia de Hasque, Oscar van der Put, Pamela Tulizo, Rumiko Hagiwara Shanglie Zhou, Steven Baelen, Sven Boel, Thierry Mortier, Tom Bogaert William Ploegaert & Lens°ass architecten, Yannick Ganseman

CARETAKER
Luk Lambrecht
CONCEPT
Henk Delabie

TECHNIEK & PRODUCTIE
Bram Swyngedaauw, Franco Vandaele, Iebe Vandewalle, Jan Dewyn, Jeroen Verzele, Niels Wyseur

TECHNISCHE COÖRDINATIE
Wouter Dumolein
ALGEMENE COÖRDINATIE
Chiel Vandenberghe

COMMUNICATIE:
Philippe Seys, Siel Tallieu
GRAFISCH ONTWERP
Raf Vancampenhoudt en Lennart Van den Bossche
SCHOONMAAK
Christine Quatanne, Hilde De Bruyne, Novianus Luhukay

VRIJWILLIGE SUPPOOSTEN
Claire Gheerbrant, Johan Garrein, Katy Naert, Kevin Vandenberghe, Leen Durnez, Lutgart Gemoets, Marc Samyn, Margarita Karmaz, Mimi Verstraete, Patricia Baelde, Yasmin Karmaz en team Refu Interim

MET DANK AAN
Team en bestuur cultuurcentrum De Steiger, Stad Menen en de Technische Dienst, Nancy Deconinck, Griet Vanryckegem, Hans Martens, Wim Catrysse, Ria Vandamme, Mateo Vandamme, Stedelijke Academie voor Beeldende Kunst Menen, S.M.A.K., Jasmijn Cools, Alexander Casier, Hannah Maddens, Henk Delabie, Stijn De Smet, Martijn Vanhaverbeke, Ludovic Declerck

